

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-91-06

Druk nr 738

Warszawa, 27 czerwca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o biokomponentach i biopaliwach
ciekłych** wraz z projektami aktów
wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

U S T A W A

z dnia

o biokomponentach i biopaliwach ciekłych¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady:

- 1) wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów;
- 2) wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek;
- 3) wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz określania i realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego;
- 4) przeprowadzania kontroli;
- 5) sporządzania sprawozdawczości i tryb przedkładania sprawozdań.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do paliw ciekłych przeznaczonych na rezerwy państwowe w rozumieniu ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o rezerwach państwowych oraz zapasach obowiązkowych paliw (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 197, z późn. zm.²⁾).

Art. 2. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) surowce rolnicze – rośliny uprawiane na użytkach rolnych lub na części tych użytków, przeznaczone do wytwarzania biokomponentów;
- 2) biomasa – stałe lub ciekłe substancje pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, które ulegają biodegradacji, pochodzące z produktów, odpadów i pozostałości z produkcji rolnej oraz leśnej, przemysłu przetwarzającego ich produkty, a także części pozostałych odpadów, które ulegają biodegradacji, a w szczególności surowce rolnicze;
- 3) biokomponenty – bioetanol, biometanol, ester, dimetyloeter, czysty olej roślinny oraz węglowodory syntetyczne;
- 4) bioetanol – alkohol etylowy wytwarzany z biomasy, w tym bioetanol zawarty w eterze etylo-tert-butylovym lub eterze etylo-tert-amylowym;
- 5) biometanol – alkohol metylowy wytwarzany z biomasy, w tym biometanol zawarty w eterze metylo-tert-butylovym lub eterze metylo-tert-amylowym;
- 6) ester – ester metylowy albo ester etylowy, kwasów tłuszczowych wytwarzany z biomasy;
- 7) dimetyloeter – dimetyloeter wytwarzany z biomasy;
- 8) czysty olej roślinny – olej roślinny wytwarzany z roślin oleistych przez tłoczenie, ekstrakcję lub za pomocą porównywalnych metod, czysty lub rafinowany, niemodyfikowany chemicznie;
- 9) węglowodory syntetyczne – syntetyczne węglowodory lub mieszanki syntetycznych węglowodorów, wytwarzane z biomasy;

- 10) paliwa ciekłe – paliwa ciekłe, o których mowa w ustawie z dnia ... o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr ..., poz. ...);
- 11) biopaliwa ciekłe:
 - a) benzyny silnikowe zawierające powyżej 5,0% objętościowo biokomponentów lub powyżej 15,0% objętościowo eterów, o których mowa w pkt 4,
 - b) olej napędowy zawierający powyżej 5,0% objętościowo biokomponentów,
 - c) ester, bioetanol, biometanol, dimetyloeter oraz czysty olej roślinny – stanowiące samoistne paliwa,
 - d) biogaz – gaz pozyskany z biomasy,
 - e) biowodór – wodór pozyskiwany z biomasy,
 - f) biopaliwa syntetyczne – syntetyczne węglowodory lub mieszanki syntetycznych węglowodorów, wytwarzane z biomasy, stanowiące samoistne paliwa;
- 12) import – przywóz paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, biokomponentów lub surowców do ich wytworzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spoza obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej;
- 13) nabycie wewnątrzwspólnotowe – przemieszczenie paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, biokomponentów lub surowców do ich wytworzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej;
- 14) wprowadzanie do obrotu – sprzedaż lub inną formę zbycia biokomponentów, paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym;

- 15) stacja paliwowa – stację paliwową, o której mowa w ustawie z dnia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw;
- 16) stacja zakładowa – stację zakładową, o której mowa w ustawie z dnia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw;
- 17) rolnik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą gospodarstwo rolne w rozumieniu ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1993 r. Nr 94, poz. 431, z późn. zm.³⁾);
- 18) wytwórca – przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.⁴⁾) wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów;
- 19) pośrednik – przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania lub sprzedaży biomasy;
- 20) producent – przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:
 - a) wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub
 - b) importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów;
- 21) magazynowanie – działalność gospodarcza polegająca na przechowywaniu biokomponentów, paliw ciekłych lub

biopaliw ciekłych, przeznaczonych do wprowadzenia do obrotu;

- 22) skład podatkowy – skład podatkowy, o którym mowa w ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.⁵⁾);
- 23) inne paliwa odnawialne – paliwa odnawialne inne niż biopaliwa ciekłe, pochodzące z odnawialnych źródeł energii, o których mowa w art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 i Nr 104, poz. 708), stosowane w silnikach;
- 24) Narodowy Cel Wskaźnikowy – minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku w transporcie, liczony według wartości opałowej;
- 25) podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy – przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który wprowadza je do obrotu lub zużywa na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przez biopaliwa ciekłe rozumie się także biopaliwa produkowane z biomasy i stanowiące samoistne paliwa inne niż wymienione w ust. 1 pkt 11.

3. Przez rolnika rozumie się także grupę producentów rolnych w rozumieniu ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 3. 1. Do postępowania przed Prezesem Agencji Rynku Rolnego stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.⁷⁾).

2. Organem wyższego stopnia w stosunku do Prezesa Agencji Rynku Rolnego jest minister właściwy do spraw rynków rolnych.

Rozdział 2

Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów

Art. 4. 1. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców.

2. Organem prowadzącym rejestr wytwórców jest Prezes Agencji Rynku Rolnego, zwany dalej „organem rejestrowym”.

Art. 5. 1. Wytwórca jest obowiązany spełniać następujące warunki:

- 1) posiadać tytuł prawny do obiektów budowlanych, w których będzie wykonywana działalność gospodarcza;
- 2) dysponować odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi, spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej;
- 3) posiadać zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

2. Działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów może wykonywać wytwórca, który nie był karany za przestępstwa przeciwko mieniu, skarbowe, wiarygodności dokumentów, a także przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz obrotowi gospodarczemu.

3. Organ rejestrowy, w drodze decyzji administracyjnej, dokonuje wpisu do rejestru wytwórców na pisemny wniosek wytwórcy.

4. Wniosek o wpis do rejestru wytwórców zawiera:

- 1) oznaczenie firmy wytwórcy, jej siedzibę i adres;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) wytwórcy oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, a w przypadku osoby fizycznej również numer ewidencyjny powszechnego elektronicznego systemu ewidencji ludności (PESEL);
- 3) określenie:
 - a) rodzaju i zakresu wykonywanej działalności gospodarczej,
 - b) miejsca lub miejsc wykonywania działalności gospodarczej,
 - c) rodzaju i rocznej wydajności instalacji do wytwarzania biokomponentów;
- 4) oświadczenie, że w chwili składania wniosku wytwórca nie zalega z wpłatami na rzecz organów podatkowych, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

5. Wtwórca dołącza do wniosku o wpis do rejestru wytwórców oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru wytwórców są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów, określone w ustawie z dnia o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

6. Oświadczenie powinno również zawierać:

- 1) oznaczenie:
 - a) firmy wytwórcy, jej siedziby i adres,
 - b) miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 2) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania wytwórcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

7. W przypadku gdy wniosek nie zawiera danych, o których mowa w ust. 4, organ rejestrowy niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje odrzuceniem wniosku.

8. Wzór wniosku o wpis do rejestru wytwórców opracowuje i udostępnia Agencja Rynku Rolnego.

Art. 6. 1. Wpisowi do rejestru wytwórców podlegają dane, o których mowa w art. 5 ust. 4 pkt 1-3.

2. Rejestr wytwórców może być prowadzony w systemie informatycznym.

3. Rejestr wytwórców jest jawny.

Art. 7. Wytwórca wpisany do rejestru wytwórców jest obowiązany informować organ rejestrowy o każdej zmianie danych zawartych w tym rejestrze, w szczególności o zakończeniu lub zawieszeniu wykonywania działalności go-

spodarczej, w terminie 14 dni od dnia zmiany tych danych, pod rygorem wykreślenia z rejestru wytwórców.

Art. 8. Organ rejestrowy dokonuje wykreślenia wpisu w rejestrze wytwórców w przypadku:

- 1) niespełnienia warunków wykonywania działalności, o których mowa w art. 5 ust. 1;
- 2) złożenia przez wytwórcę oświadczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 4 pkt 4 lub ust. 5, niezgodnego ze stanem faktycznym.

Art. 9. 1. Organ rejestrowy wydaje decyzję administracyjną o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 4 ust. 1, w przypadku gdy wytwórca:

- 1) nie usunął naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności gospodarczej w wyznaczonym przez organ terminie;
- 2) rażąco narusza warunki wymagane do wykonywania działalności gospodarczej.

2. Przez rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności gospodarczej przez wytwórcę rozumie się:

- 1) wprowadzenie do obrotu biokomponentów:
 - a) bez certyfikatu jakości, o którym mowa w art. 23 ust. 1,
 - b) niespełniających wymagań jakościowych, o których mowa w art. 23 ust. 1;
- 2) cofnięcie przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

Art. 10. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 11. 1. Wytwarzając biokomponenty należy wykorzystywać:

- 1) surowce rolnicze pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej między producentem rolnym prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej a wytwórcą lub pośrednikiem lub
- 2) biomasę pozyskiwaną na podstawie umowy dostawy zawartej między pośrednikiem a wytwórcą, lub
- 3) surowce rolnicze pozyskiwane z produkcji własnej wytwórców.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, są zawierane na okres nie krótszy niż 5 lat.

3. Udział biokomponentów wytwarzanych z biomasy pozyskiwanej w sposób inny niż na podstawie umów kontraktacji lub dostawy lub z produkcji własnej wytwórcy, nie może przekraczać w skali roku 50% całości biokomponentów wytwarzanych przez tego wytwórcę.

Art. 12. Umowa kontraktacji lub umowa dostawy zawiera w szczególności:

- 1) określenie ilości i rodzajów:
 - a) surowców rolniczych przewidzianych do dostarczenia wytwórcy lub pośrednikowi przez producenta rolnego lub
 - b) biomasy przewidzianej do dostarczenia wytwórcy przez pośrednika
 - w poszczególnych latach obowiązywania umowy;
- 2) cenę za jednostkę masy lub objętości dostarczonego surowca rolniczego lub innego rodzaju biomasy;

- 3) określenie minimalnych wymagań jakości surowca rolniczego lub innego rodzaju biomasy;
- 4) termin płatności za dostarczone surowce rolnicze lub inny rodzaj biomasy, który nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia ich dostarczenia;
- 5) termin obowiązywania umowy;
- 6) określenie odpowiedzialności stron z tytułu niedotrzymania warunków umowy;
- 7) postanowienia dotyczące zmiany i rozwiązania umowy.

Rozdział 3

Zasady wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek

Art. 13. 1. Rolnicy mogą wytwarzać biopaliwa ciekłe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c-f i ust. 2, na własny użytek, po uzyskaniu wpisu do rejestru rolników, zwanego dalej „rejestrem rolników”.

2. Rejestr rolników prowadzi organ rejestrowy.

Art. 14. 1. Rolnik wytwarzając biopaliwa ciekłe na własny użytek jest obowiązany spełniać następujące warunki:

- 1) dysponować odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi, spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wytwarzanie biopaliw ciekłych;
- 2) posiadać zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

2. Organ rejestrowy dokonuje wpisu do rejestru rolników na pisemny wniosek rolnika i po złożeniu oświadczenia o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 1.

3. Wniosek o wpis do rejestru rolników zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres rolnika, a w przypadku grupy producentów rolnych – imiona, nazwiska i adresy członków tej grupy lub nazwę grupy producentów rolnych i jej siedzibę;
- 2) numer identyfikacyjny nadany na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, o ile taki numer posiada;
- 3) określenie:
 - a) miejsca i rodzaju wytwarzanych biopaliw ciekłych na własny użytek,
 - b) rodzaju i wydajności instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych na własny użytek,
 - c) maksymalnej dopuszczalnej ilości biopaliw ciekłych, do wytwarzania których rolnik jest uprawniony w okresie roku kalendarzowego,
 - d) powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika, a w przypadku grupy producentów rolnych – będących w posiadaniu członków tej grupy.

4. Rolnik dołącza do wniosku o wpis do rejestru rolników:

1) oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru rolników są kompletne i zgodne z prawdą;

2) znane mi są i spełniam warunki, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);

3) zobowiązuję się do:

a) wytwarzania biopaliw ciekłych na własny użytek w składzie podatkowym (nie dotyczy wytwarzania czystego oleju roślinnego),

b) niewprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych, przestrzegania wymagań jakościowych, nieprzekraczania dopuszczalnego limitu ilości wytworzonych biopaliw ciekłych, składania rocznych sprawozdań, a także przestrzegania innych wymagań wynikających z ustawy z dnia ... o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.”;

2) dokumenty potwierdzające dane, o których mowa w ust. 3 pkt 3 lit. d.

5. Oświadczenie powinno również zawierać:

1) imię, nazwisko i adres rolnika, a w przypadku grupy producentów rolnych – imiona, nazwiska i adresy członków tej grupy lub nazwę grupy i jej siedzibę;

2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;

3) podpis rolnika, a w przypadku grupy producentów rolnych – podpisy członków tej grupy lub osób reprezentujących grupę producentów rolnych.

6. W przypadku gdy wniosek nie zawiera danych, o których mowa w ust. 3, przepis art. 5 ust. 7 stosuje się odpowiednio.

7. Wzór wniosku o wpis do rejestru rolników opracowuje i udostępnia Agencja Rynku Rolnego.

Art. 15. 1. Wytwarzanie czystego oleju roślinnego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c, przez rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na

własny użytek nie wymaga spełnienia warunku, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2.

Art. 16. 1. Wpisowi do rejestru rolników podlegają dane, o których mowa w art. 14 ust. 3.

2. Rejestr rolników może być prowadzony w systemie informatycznym.

3. Rejestr rolników jest jawny.

Art. 17. Przepis art. 7 stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany danych zawartych w rejestrze rolników, a także zakończenia lub zawieszenia wytwarzania biopaliw ciekłych na własny użytek.

Art. 18. 1. Organ rejestrowy wydaje zaświadczenie o wpisie do rejestru rolników, w terminie 14 dni od dnia wpływu kompletnego wniosku wraz z oświadczeniem.

2. Zaświadczenie o wpisie do rejestru rolników zawiera dane, o których mowa w art. 14 ust. 3, oraz datę wpisu do rejestru i numer w rejestrze.

3. W przypadku wezwania rolnika do uzupełnienia wniosku o wpis do rejestru rolników, termin, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia wpływu uzupełnionego wniosku.

Art. 19. Organ rejestrowy, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia wpisu do rejestru rolników, w przypadku gdy rolnik nie spełnia warunków, o których mowa w art. 14 ust. 1.

Art. 20. 1. Wpis w rejestrze rolników podlega wykreśleniu przez organ rejestrowy albo na wniosek rolnika.

2. Organ rejestrowy, w drodze decyzji, wykreśla wpis w rejestrze rolników w przypadku:

1) gdy rolnik wprowadza do obrotu biopaliwa ciekłe wytworzone na własny użytek;

2) cofnięcia przez właściwego dla podatnika naczelnika urzędu celnego, zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego.

3. Rolnik, którego wpis wykreślono z rejestru rolników, może uzyskać ponowny wpis do tego rejestru nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o wykreśleniu z rejestru z przyczyn, o których mowa w ust. 2, stała się prawomocna.

Art. 21. Wytwarzane przez rolników biopaliwa ciekłe na własny użytek powinny spełniać wymagania jakościowe określone w przepisach o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Art. 22. 1. Zabrania się:

- 1) wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek, innych niż określone w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c-f i ust. 2;
- 2) wprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych wytworzonych na własny użytek przez rolników;
- 3) wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek w ilości przekraczającej w okresie roku kalendarzowego limit określony w ust. 2 i 3.

2. Dla estru oraz czystego oleju roślinnego stanowiących samoistne paliwo, roczny limit ustala się na 100 litrów na hektar powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika.

3. Dla biopaliw ciekłych: bioetanolu, biometanolu, dimetyloeteru, biogazu, biowodoru oraz biopaliw syntetycznych, a także biopaliw, o których mowa w art. 2 ust. 2, roczny limit ustala się jako objętość odpowiadająca pod względem wartości opałowej 100 litrom oleju napędowego, oznaczonego kodem CN 2710 19 41 na hektar powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika.

Rozdział 4

Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz zasady określania i realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego

Art. 23. 1. Biokomponenty wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane przez producentów do wytwarzania paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych powinny spełniać wymagania jakościowe potwierdzone certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące.

2. Badania jakości biokomponentów wykonują akredytowane laboratoria badawcze.

3. Akredytowane jednostki certyfikujące każdorazowo informują organ rejestrowy o wydaniu lub cofnięciu certyfikatu jakości, o którym mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów, uwzględniając potencjał badawczy tych jednostek, a także kwalifikacje zatrudnionych w nich pracowników.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania certyfikatów jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w pierwszej kolejności obowiązujące wymagania normalizacyjne i normatywne do przeprowadzania badań i orzekania w sprawach jakości.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania jakościowe dla biokomponentów,
- 2) metody badań jakości biokomponentów,
- 3) sposób pobierania próbek biokomponentów

– biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej oraz postanowienia właściwych norm w tym zakresie.

Art. 24. 1. Podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych do obrotu przez ten podmiot lub zużywanych przez niego na potrzeby własne.

2. Minimalny udział, o którym mowa w ust. 1:

- 1) liczony jest według wartości opałowej;
- 2) jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu.

Art. 25. 1. Rada Ministrów, co 3 lata, wyznacza Narodowe Cele Wskaźnikowe na kolejne 6 lat, biorąc pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze, możliwości branży paliwowej oraz przepisy Unii Europejskiej w tym zakresie.

2. Prezes Rady Ministrów ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, Narodowe Cele Wskaźnikowe, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 15 czerwca danego roku, w którym występuje obowiązek wyznaczenia Narodowych Celów Wskaźnikowych.

Art. 26. 1. Dystrybutory używane na stacjach paliwowych do biopaliw ciekłych, oznakowuje się w sposób odróżniający je od dystrybutorów używanych na tych stacjach do paliw ciekłych oraz umożliwiający identyfikację rodzaju biopaliwa ciekłego i udziałów objętościowych, wyrażonych w procentach, biokomponentów zawartych w tym biopaliwie.

2. Wymóg oznakowania dystrybutorów, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także dystrybutorów na stacjach zakładowych.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób oznakowania dystrybutorów, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę w szczególności możliwość wyraźnego rozróżnienia rodzajów paliw.

Art. 27. 1. Przedsiębiorcy, o których mowa w ustawie z dnia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wprowadzający do obrotu biopaliwa ciekłe, na co najmniej dziesięciu własnych, patronackich lub partnerskich stacjach paliwowych, są obowiązani do zamieszczania informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach.

2. Informacja zawiera w szczególności określenie rodzaju biopaliw ciekłych dostępnych na stacji paliwowej; informację umieszcza się w miejscu widocznym, w formie pisemnej lub graficznej zapewniającej jej czytelność.

Art. 28. 1. Kontrolę w zakresie:

- 1) jakości biokomponentów wprowadzanych do obrotu,
 - 2) oznakowania dystrybutorów, o którym mowa w art. 26,
 - 3) zamieszczania informacji, o której mowa w art. 27
- prowadzi Inspekcja Handlowa.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25, z późn. zm.⁸⁾).

3. Do kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Art. 29. Koncesje na wytwarzanie biopaliw ciekłych oraz na obrót tymi paliwami udzielane są na zasadach określonych w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

Rozdział 5

Zasady przeprowadzania kontroli

Art. 30. 1. Organ rejestrowy jest uprawniony do kontroli:

- 1) wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 4 ust. 1;
- 2) wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek;
- 3) przestrzegania wymagań, o których mowa w art. 22 ust. 1.

2. Czynności kontrolne wykonują pracownicy organu rejestrowego na podstawie pisemnego upoważnienia oraz po okazaniu legitymacji służbowej.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię, nazwisko, stanowisko służbowe oraz numer legitymacji służbowej osoby przeprowadzającej kontrolę;
- 2) oznaczenie kontrolowanego;
- 3) określenie zakresu kontroli;
- 4) określenie czasu trwania kontroli;
- 5) wskazanie podstawy prawnej kontroli;
- 6) oznaczenie organu kontroli;
- 7) określenie miejsca kontroli;
- 8) określenie daty i miejsca wystawienia upoważnienia;
- 9) podpis osoby wystawiającej upoważnienie, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
- 10) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego;
- 11) termin ważności upoważnienia.

4. Osoby upoważnione do przeprowadzania kontroli są uprawnione do:

- 1) wstępu na teren nieruchomości, obiektów, lokali lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność, o której

mowa w art. 4 ust. 1, a także wytwarzanie przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek;

2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępniania danych mających związek z przedmiotem kontroli.

5. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności:

1) przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej, w przypadku kontroli działalności, o której mowa w art. 4 ust. 1;

2) rolnika lub osoby przez niego upoważnionej, w przypadku kontroli wytwarzania przez tego rolnika biopaliw ciekłych.

6. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół, który powinien zawierać także wnioski i zalecenia oraz informację o sposobie złożenia zastrzeżeń co do jego treści. Termin do złożenia zastrzeżeń nie może być krótszy niż 7 dni od dnia doręczenia protokołu.

7. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego przeprowadzający kontrolę zamieszcza stosowną adnotację w tym protokole.

8. Organ rejestrowy może upoważnić do przeprowadzania kontroli inny organ administracji wyspecjalizowany w kontroli danego rodzaju działalności; przepisy ust. 2-7 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Zasady sporządzania sprawozdawczości i tryb przedkładania sprawozdań

Art. 31. 1. Wytwórcy są obowiązani do przekazywania, w terminie do 30 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz

Prezesowi Agencji Rynku Rolnego, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące:

- 1) ilości i rodzajów:
 - a) surowców użytych do wytworzenia biokomponentów, ze wskazaniem surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz z produkcji własnej,
 - b) wytworzonych biokomponentów, ze wskazaniem biokomponentów wytworzonych z surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz z produkcji własnej,
 - c) biokomponentów wprowadzonych do obrotu ze wskazaniem ich nabywców, w tym sprzedanych producentom biopaliw ciekłych;
- 2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, z wyszczególnieniem:
 - a) kosztów zakupu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,
 - b) kosztów przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,
 - c) kosztów pozostałych,
 - d) dochodów ze sprzedaży produktów ubocznych.

2. Producenci są obowiązani do przekazywania, w terminie do 30 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje dotyczące:

- 1) ilości i rodzajów:
 - a) wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

- b) wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,
 - c) wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach,
 - d) biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw;
- 2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem kosztów:
- a) zakupu biokomponentów,
 - b) zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
 - c) przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
 - d) pozostałych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezesowi Agencji Rynku Rolnego, sporządzone według kodów CN, na podstawie danych z systemów administracji celnej prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów, sprawozdanie kwartalne zawierające informacje dotyczące ilości i rodzajów biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych importowanych oraz sprowadzonych w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego przez producentów.

4. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie sprawozdań kwartalnych, o których mowa w ust. 1-3, sporządza zbiorczy raport kwartalny dotyczący rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych

i przekazuje go ministrom właściwym do spraw: finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska, w terminie do 75 dni po zakończeniu kwartału.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres raportu, o którym mowa w ust. 4, uwzględniając zakres informacji zawartych w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 1-3.

Art. 32. 1. Rolnicy, wytwarzający biopaliwa ciekłe na własny użytek, są obowiązani do przekazywania, w terminie do 30 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, Prezesowi Agencji Rynku Rolnego, sprawozdań rocznych zawierających informacje dotyczące ilości i rodzajów:

- 1) surowców użytych do wytworzenia biopaliw ciekłych;
- 2) biopaliw ciekłych wytworzonych i zużytych na własny użytek.

2. Prezes Agencji Rynku Rolnego na podstawie danych zawartych w rejestrze rolników oraz sprawozdań rocznych, o których mowa w ust. 1, sporządza zbiorczy raport roczny zawierający:

- 1) wykaz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek;
- 2) informacje o ilości i rodzajach:
 - a) surowców użytych przez rolników do wytworzenia biopaliw ciekłych na własny użytek,
 - b) biopaliw ciekłych wytworzonych i zużytych przez rolników na własny użytek.

3. Zbiorczy raport roczny, o którym mowa w ust. 2, Prezes Agencji Rynku Rolnego przekazuje ministrom właściwym do spraw: finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska, do końca lutego następnego roku.

Art. 33. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, na podstawie analiz, zbiorczych raportów kwartalnych, o których mowa w art. 31 ust. 4, zbiorczego raportu rocznego, o którym mowa w art. 32 ust. 2, oraz informacji przekazanych przez ministrów właściwych do spraw: finansów publicznych, nauki, rozwoju regionalnego, rynków rolnych, środowiska i transportu, sporządza corocznie i przedstawia Radzie Ministrów raport dla Komisji Europejskiej zawierający w szczególności informacje dotyczące:

- 1) działań podjętych dla promocji użycia biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych w transporcie,
- 2) środków krajowych przeznaczonych na produkcję biomasy do wykorzystania energetycznego innego niż transport,
- 3) ilości i rodzajów:
 - a) paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzonych do obrotu,
 - b) biopaliw ciekłych wytworzonych przez rolników na własny użytek,
- 4) realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego
– i przekazuje go Komisji Europejskiej do dnia 30 czerwca następnego roku po upływie roku, którego dotyczy.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, raport, o którym mowa w ust. 1, do dnia 30 czerwca następnego roku po upływie roku, którego dotyczy.

Rozdział 7

Kary pieniężne

Art. 34. 1. Karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) wytwarza, magazynuje lub wprowadza do obrotu biokomponenty bez wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 4 ust. 1;
- 2) będąc przedsiębiorcą wykonującym działalność, o której mowa w art. 4 ust. 1, utrudnia czynności kontrolne, o których mowa w art. 30;
- 3) będąc wytwórcą wytwarza biokomponenty z biomasy pozyskiwanej w inny sposób niż na podstawie umów kontraktacji lub dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2, lub z produkcji własnej, których udział przekracza w skali roku 50% całości biokomponentów wytworzonych przez tego wytwórcę;
- 4) wprowadza do obrotu biokomponenty niespełniające wymagań jakościowych;
- 5) będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, nie zapewnił minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzonych do obrotu przez ten podmiot lub zużytych przez niego na potrzeby własne;
- 6) nie oznakowuje dystrybutorów na stacjach paliwowych lub stacjach zakładowych, w sposób, o którym mowa w art. 26 ust. 1;
- 7) będąc przedsiębiorcą, o którym mowa w ustawie z dnia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wprowadzającym do obrotu biopaliwa ciekłe, na

co najmniej dziesięciu własnych, patronackich lub partnerskich stacjach paliwowych, nie podaje informacji, o których mowa w art. 27 ust. 1, lub nie podaje jej w sposób, o którym mowa w art. 27 ust. 2;

8) nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub 2, lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane;

9) będąc rolnikiem wytwarzającym biopaliwa ciekłe na własny użytek:

a) wytwarza biopaliwa ciekłe bez wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 13 ust. 1,

b) wprowadza biopaliwa ciekłe do obrotu,

c) wytworzył biopaliwa ciekłe w ilości przekraczającej w ciągu roku limit określony w art. 22 ust. 2 lub 3,

d) utrudnia czynności kontrolne, o których mowa w art. 30,

e) nie złożył w terminie sprawozdania rocznego, o którym mowa w art. 32 ust. 1, lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane.

2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1, 2, 6-8, kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi 5 000 zł.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, kara pieniężna wynosi 50% wartości biokomponentów wytworzonych z biomasy pozyskiwanej w inny sposób niż na podstawie umów kontraktacji lub dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2, lub z produkcji własnej, których udział przekracza w skali roku 50% całości biokomponentów wytworzonych przez tego wytwórcę.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, kara pieniężna wynosi 50% wartości biokomponentów wprowadzonych do obrotu w ciągu 30 dni poprzedzających kontrolę.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, wysokość kary pieniężnej oblicza się według wzoru:

$$K = 0,5 \times W \times (M - R) / 100\%$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

K – wysokość kary, wyrażoną w złotych,

W – ogólną wartość paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzonych do obrotu przez podmiot podlegający karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne, liczoną za rok, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 24 ust. 1, wyrażoną w złotych,

M – wysokość Narodowego Celu Wskaźnikowego, do którego realizacji był zobowiązany podmiot podlegający karze, wyrażoną w procentach,

R – wysokość zrealizowanego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzonych przez podmiot podlegający karze do obrotu lub zużytych przez niego na potrzeby własne w roku, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 24 ust. 1, wyrażoną w procentach.

6. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 9 lit. a, d lub e, kara pieniężna wynosi 1 000 zł.

7. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 lit. b, kara pieniężna wynosi:

- 1) 10 000 zł – gdy wydajność instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych przez rolnika jest mniejsza niż 200 litrów na dobę;

- 2) 20 000 zł – gdy wydajność instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych przez rolnika wynosi od 200 litrów na dobę do 400 litrów na dobę;
 - 3) 30 000 zł – gdy wydajność instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych przez rolnika jest wyższa niż 400 litrów na dobę.
8. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 lit. c, kara pieniężna wynosi:
- 1) 5 000 zł – gdy wydajność instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych przez rolnika jest mniejsza niż 200 litrów na dobę;
 - 2) 10 000 zł – gdy wydajność instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych przez rolnika wynosi od 200 litrów na dobę do 400 litrów na dobę;
 - 3) 15 000 zł – gdy wydajność instalacji do wytwarzania biopaliw ciekłych przez rolnika jest wyższa niż 400 litrów na dobę.
9. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza w drodze decyzji:
- 1) w zakresie pkt 1-3 i 9 – Prezes Agencji Rynku Rolnego;
 - 2) w zakresie pkt 4, 6 i 7 – wojewódzki inspektor inspekcji handlowej;
 - 3) w zakresie pkt 5 i 8 – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.
10. Organy, o których mowa w ust. 9 pkt 2 i 3, przekazują Prezesowi Agencji Rynku Rolnego informacje o karach wymierzonych wytwórcom.
11. Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.
12. Do egzekucji kar pieniężnych stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 35. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 401 po ust. 13 dodaje się ust. 13a i 13b w brzmieniu:
 - „13a. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).
 - 13b. Przychody, o których mowa w ust. 13a, przeznaczają się wyłącznie na wspieranie działalności związanej z wytwarzaniem biokomponentów i biopaliw ciekłych.”;
- 2) w art. 406 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:
 - „9a) wspieranie działalności związanej z wytwarzaniem biokomponentów i biopaliw ciekłych,”.

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 36. 1. Prezes Rady Ministrów ogłosi po raz pierwszy do dnia 15 czerwca 2007 r. Narodowe Cele Wskaźnikowe, o których mowa w art. 25 ust. 1.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi do dnia 30 czerwca 2007 r. pierwszy raport, o którym mowa w art. 33 ust. 1.

3. Pierwszy raport, o którym mowa w ust. 2:

- 1) sporządzany jest na podstawie analiz oraz informacji przekazanych przez ministrów właściwych do spraw: finansów publicznych, nauki, rozwoju regionalnego, rynków rolnych, środowiska i transportu;
- 2) zawiera również Narodowe Cele Wskaźnikowe wyznaczone na lata 2008-2010.

Art. 37. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 199, poz. 1934, z 2004 r. Nr 34, poz. 293, Nr 109, poz. 1160 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2005 r. Nr 78, poz. 683), a niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 38. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 40, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 39. Rejestr przedsiębiorców wytwarzających lub magazynujących biokomponenty, o którym mowa w ustawie z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, staje się rejestrem wytwórców w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 40. Traci moc ustawa z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 199, poz. 1934, z 2004 r. Nr 34, poz. 293, Nr 109, poz. 1160 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2005 r. Nr 78, poz. 683).

Art. 41. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (Dz.Urz. UE L 123 z 17.05.2003, str. 42; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, roz. 13, t. 31, str. 188).

-
- 2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 42, poz. 386 oraz z 2005 r. Nr 132, poz. 1110 i Nr 143, poz. 1201.
 - 3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 3, z 1996 r. Nr 91, poz. 409, z 1997 r. Nr 43, poz. 272 i Nr 137, poz. 926, z 1998 r. Nr 108, poz. 681, z 2001 r. Nr 81, poz. 875, z 2002 r. Nr 200, poz. 1680, z 2003 r. Nr 110, poz. 1039 i Nr 162, poz. 1568 oraz z 2005 r. Nr 143, poz. 1199, Nr 164, poz. 1365, Nr 169, poz. 1419, Nr 175, poz. 1462 i Nr 179, poz. 1484.
 - 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777, z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480, Nr 179, poz. 1485, Nr 180, poz. 1494 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127.
 - 5) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 68, poz. 623 oraz z 2005 r. Nr 160, poz. 1341.
 - 6) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2273, z 2004 r. Nr 162, poz. 1694 oraz z 2005 r. Nr 175, poz. 1462.
 - 7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 78, poz. 682.
 - 8) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 110, poz. 1189, z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 166, poz. 1360, z 2003 r. Nr 223, poz. 2220 i Nr 229, poz. 2275, z 2004 r. Nr 34, poz. 293 oraz z 2005 r. Nr 180, poz. 1495.
 - 9) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957, z 2003 r. Nr 46, poz. 392, Nr 80, poz. 717 i 721, Nr 162, poz. 1568, Nr 175, poz. 1693, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124, z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 49, poz. 464, Nr 70, poz. 631, Nr 91, poz. 875, Nr 92, poz. 880, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1263, Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2784, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 62, poz. 552, Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, Nr 132, poz. 1110, Nr 163, poz. 1362, Nr 167, poz. 1399, Nr 169, poz. 1420, Nr 175, poz. 1458 i 1462, Nr 180, poz. 1495 i Nr 249, poz. 2104 oraz z 2006 r. Nr 50, poz. 360.

UZASADNIENIE

Zgodnie z dyrektywą 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych Państwa Członkowskie zostały zobowiązane do podejmowania działań prowadzących do osiągnięcia z końcem 2010 r. minimalnego udziału biokomponentów (zarówno w postaci dodatku do paliw ciekłych, jak i biopaliw ciekłych) w wysokości co najmniej 5,75% – liczonego według wartości opałowej. Również komunikat Komisji Europejskiej z dnia 13 lutego 2006 r. „Strategia UE na rzecz biopaliw” wskazuje na konieczność dalszej promocji biopaliw, czego oczekiwanym efektem jest poprawa bezpieczeństwa energetycznego, zmniejszenie zależności od importu ropy naftowej, zagospodarowanie nieużytków rolnych, tworzenie nowych miejsc pracy na obszarach wiejskich, przy jednoczesnym pozytywnym wpływie na stan środowiska, a w szczególności na jakość powietrza atmosferycznego przez redukcję emisji zanieczyszczeń.

Zagadnienie organizacji krajowego rynku biokomponentów, mających zastosowanie w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, od dnia 1 stycznia 2004 r. reguluje ustawa z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 199, poz. 1934, z późn. zm.). Z kolei zagadnienie organizacji i działania systemu monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych określa ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293, z późn. zm.). Ustawa ta będzie zmieniona przez nowo przygotowywany projekt ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Projekt ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych zapewnia pełną transpozycję dyrektywy 2003/30/WE oraz wprowadza szereg zmian, których skutkiem będzie stworzenie korzystnych i stabilnych warunków rozwoju rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych. Ustawa zastępuje dotychczas obowiązującą ustawę z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach

stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych. Jest ona również przygotowana w pełnej korelacji z projektem ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

W projekcie ustawy w szczególności określono:

- 1) rozszerzoną listę biokomponentów i biopaliw;
- 2) zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów;
- 3) zasady wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek;
- 4) zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu biokomponentów i biopaliw ciekłych;
- 5) zasady przeprowadzania kontroli;
- 6) zasady sporządzania i tryb przedkładania sprawozdań;
- 7) kary pieniężne przewidziane za nieprzestrzeganie wymagań wynikających z ustawy.

W stosunku do ustawy z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, w projektowanej ustawie uzupełniono listę biokomponentów i biopaliw ciekłych o definicje wynikające z dyrektywy 2003/30/WE, pozostające dotychczas poza uregulowaniami ustawowymi. Wśród biokomponentów i biopaliw ciekłych – które po spełnieniu odpowiednich wymagań jakościowych będą mogły być stosowane na polskim rynku – znalazły się wszystkie rodzaje biokomponentów i biopaliw ciekłych, zamieszczone w dyrektywie 2003/30/WE. W powiązaniu z definicjami biokomponentów i biopaliw ciekłych wprowadzono również definicję biomasy – zgodną z dyrektywą 2003/30/WE oraz definicją przyjętą w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 19 grudnia 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej oraz zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii (Dz. U. Nr 261, poz. 2187).

W przepisach ogólnych zdefiniowano pojęcie Narodowego Celu Wskaźnikowego, rozumianego jako minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w transporcie. Narodowy Cel Wskaźnikowy, wyznaczany w sposób, o którym mowa w art. 25, odzwierciedla ścieżkę dochodzenia do wskazanego w dyrektywie 2003/30/WE na rok 2010 celu dotyczącego minimalnego udziału biokomponentów w wysokości 5,75%.

Zgodnie z modelem przyjętym w dotychczas obowiązującej ustawie z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zmianie ulega organ prowadzący rejestr podmiotów prowadzących ww. działalność – zamiast ministra właściwego do spraw rynków rolnych, organem rejestrowym staje się Prezes Agencji Rynku Rolnego, który jest jednocześnie organem prowadzącym rejestr rolników.

Wymogi formalne związane z podejmowaniem ww. działalności gospodarczej, w stosunku do dotychczas obowiązujących, nie ulegają zasadniczej zmianie.

Zmodyfikowano natomiast uwarunkowania związane z obowiązkowymi umowami:

- kontraktacji surowców rolniczych – zawieranymi między producentami rolnymi a wytwórcami biokomponentów lub pośrednikami oraz
- dostawy biomasy – zawieranymi między pośrednikami a wytwórcami.

W szczególności w art. 11 wyraźnie zaznaczono, że producent rolny będący stroną umowy kontraktacji obejmuje również producentów rolnych pochodzących z krajów członkowskich Unii Europejskiej. Jednocześnie, dla zachowania spójności z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, która w art. 613 również posługuje się pojęciem „producenta rolnego” jako strony umowy kontraktacji, nie zdefiniowano w projektowanej ustawie „producenta rolnego”. Ponadto, w odróżnieniu od obowiązujących dotychczas

regulacji, udział biokomponentów wytwarzanych z biomasy pozyskiwanej w sposób inny niż na podstawie umów kontraktacji lub dostawy lub z produkcji własnej wytwórcy nie może w skali roku przekraczać 50% całości biokomponentów wytwarzanych przez tego wytwórcę. Oczekuje się, że częściowe zachowanie obowiązku kontraktacji i dostawy przyczyni się do zagwarantowania trwałych, stabilnych dochodów dla gospodarstw podejmujących się produkcji biomasy z przeznaczeniem na biokomponenty, rozwoju rynku produkcji niespożywczej, a tym samym do aktywizacji zawodowej obszarów wiejskich, stymulując wykorzystanie do produkcji paliw ciekłych i biopaliw ciekłych biokomponentów wytworzonych w Polsce.

Należy również podkreślić, że w przypadku gdy umowa kontraktacji lub dostawy nie spełnia kompletu wymogów formalnych, o których mowa w art. 12, przyjmuje się, że biokomponenty wytworzone z biomasy będącej przedmiotem takiej umowy zostały pozyskane w inny sposób niż na podstawie umowy kontraktacji lub dostawy.

Podobnie jak w dotychczas obowiązującej ustawie, biokomponenty wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane przez producentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych do wytwarzania tych paliw i biopaliw powinny spełniać wymagania jakościowe (określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw gospodarki) potwierdzone certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące. Dla zapewnienia niepodważalności wyników badań jakości biokomponentów, minister właściwy do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, m.in. sposób pobierania próbek biokomponentów oraz metody ich badania, biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej oraz postanowienia właściwych norm.

Wprowadzenie uproszczonych procedur umożliwiających produkcję biopaliw ciekłych (a zwłaszcza czystego oleju rzepakowego) przez rolników na własne potrzeby stanowi jeden z podstawowych elementów systemu zmian w obowiązujących regulacjach prawnych, przewidzianych w przyjętej w dniu 3 stycznia 2006 r. przez Komitet Europejski Rady Ministrów „Propozycji zmian legislacyjnych koniecznych do pełnej implementacji do krajowego porządku

prawnego dyrektywy 2003/30/WE w sprawie promowania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych”.

Rolnicy będą mogli wytwarzać na własny użytek wszystkie rodzaje biopaliw ciekłych stanowiących samoistne paliwa, przewidzianych dyrektywą 2003/30/WE. Nie będą mogli jednak wytwarzać mieszanek z udziałem oleju napędowego czy benzyn. W przypadku wytwarzania przez rolników na własne potrzeby czystego oleju roślinnego przewiduje się natomiast możliwość jego wytwarzania bez obowiązku posiadania składu podatkowego. Zgodnie z regulacjami przewidzianymi w projekcie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, biopaliwa ciekłe wytwarzane przez rolników na własne potrzeby powinny spełniać minimalne wymagania jakościowe istotne ze względu na wymogi ochrony środowiska.

Ideą regulacji jest stworzenie korzystnych warunków rolnikowi lub grupie rolników do wytwarzania na małą skalę biopaliw ciekłych, przede wszystkim w oparciu o własne zasoby surowcowe. Wytwarzanie na własny użytek oznacza, że biopaliwo nie może być wprowadzone do obrotu, tj. np. sprzedane innemu rolnikowi, firmie transportowej czy właścicielowi stacji paliwowej. Dodatkowo, biopaliwa ciekłe mogą być wytworzone na własny użytek przez rolnika w ilości nieprzekraczającej limitu uzależnionego od powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu tego producenta. Dla czystego oleju roślinnego oraz estrów limit ten został ustalony na poziomie 100 litrów na hektar użytków rolnych, a dla pozostałych biopaliw ciekłych stanowiących samoistne paliwa, limit ustalono jako objętość odpowiadającą pod względem wartości opałowej 100 litrom oleju napędowego na hektar użytków rolnych.

Elementem proponowanego mechanizmu wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własne potrzeby jest również system zapobiegania nadużyciom w tym zakresie, określony w art. 30, w którym wiodącą rolę odgrywa Agencja Rynku Rolnego.

W odniesieniu do przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzających te paliwa i biopaliwa do obrotu lub zużywających je na potrzeby własne – zwanych „podmiotami realizującymi

Narodowy Cel Wskaźnikowy” – wprowadzono obowiązek zapewnienia co najmniej minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych przez nich do obrotu lub zużywanych na potrzeby własne. Narodowy Cel Wskaźnikowy, który odpowiada pod względem wielkości ww. minimalnemu udziałowi, wyznacza co 3 lata na kolejne 6 lat Rada Ministrów, wzięwszy pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze, możliwości branży paliwowej oraz przepisy Unii Europejskiej w tym zakresie.

Rozwiązanie takie stanowi sposób wypełnienia zobowiązania wynikającego z dyrektywy 2003/30/WE i jest kompatybilne z celem nakreślonym w tej dyrektywie. Należy także zauważyć, że wiele krajów członkowskich Unii Europejskiej, wypełniając postanowienia dyrektywy 2003/30/WE, wprowadziło na swoich terytoriach formułę takiego obowiązku, co nie spotkało się ze sprzeciwem Komisji Europejskiej. Prawodawca wspólnotowy, wprowadzając do dyrektywy 2003/30/WE obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie Narodowych Celów Wskaźnikowych, wyraźnie zobowiązuje do zapewnienia minimalnego udziału biokomponentów w rynku paliw zużywanych w transporcie, liczonego według wartości opałowej, w wysokości 5,75% w 2010 r. Zgodnie z pkt 20 preambuły dyrektywy 2003/30/WE, optymalna dla danego kraju metoda zwiększania udziału biokomponentów zależy m.in. od zasobów surowcowych oraz krajowej polityki w tym zakresie. Z kolei art. 249 (3) TWE wyraźnie stwierdza, że dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest skierowana. W odniesieniu do rezultatu (celu), który ma być osiągnięty, przepis ten pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków. Nadto art. 10 TWE nakazuje państwom członkowskim podejmowanie wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z TWE lub z działań instytucji Wspólnoty.

Zmieniono również formułę obowiązku znakowania dystrybutorów używanych na stacjach paliwowych i zakładowych do biopaliw ciekłych. Odstąpiono od dotychczasowego wymogu wyodrębniania dystrybutora przeznaczonego do biopaliw, kładąc nacisk na oznakowanie tych dystrybutorów, które umożliwi

identyfikację rodzaju biopaliwa ciekłego i procentowej zawartości w nim biokomponentu.

Wprowadzono również obowiązek informowania opinii publicznej przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu biopaliwa ciekłe o lokalizacji stacji paliwowych, na których dostępne są biopaliwa ciekłe, co stanowi bezpośrednie wypełnienie art. 3 (5) dyrektywy 2003/30/WE, w którym prawodawca wspólnotowy zobowiązuje do zapewnienia, aby opinia publiczna była informowana o dostępności biopaliw.

Jak wspomniano, istotnym elementem mechanizmu wytwarzania biopaliw ciekłych na własne potrzeby rolników jest system zapobiegania nadużyciom w tym zakresie, w którym wiodącą rolę odgrywa Agencja Rynku Rolnego, jako organ rejestrowy. Przedmiotem nadzoru ze strony organu rejestrowego jest również prawidłowość wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów. Działania kontrolne prowadzone przez pracowników Agencji Rynku Rolnego nie ograniczą się jedynie do oceny spełniania wymogów formalnych związanych z wykonywaniem działalności, ale mają również zapobiec potencjalnym nadużyciom związanym z wytwarzaniem biopaliw ciekłych przez rolników na własny użytek – w tym zakresie osoby upoważnione do przeprowadzania kontroli będą również kontrolować przestrzeganie zakazu wprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych wytworzonych przez rolników na własny użytek oraz przestrzeganie przepisów dotyczących dopuszczalnego limitu ilości wytworzonych biopaliw ciekłych.

Za nieprzestrzeganie wymagań i ograniczeń wynikających z projektowanej ustawy przewidziano system kar pieniężnych, których wysokość uzależniona jest od skali i rodzaju popełnianych wykroczeń. Kary pieniężne wymierza Prezes Agencji Rynku Rolnego, wojewódzki inspektor inspekcji handlowej lub Prezes Urzędu Regulacji Energetyki – zgodnie z przyjętym podziałem kompetencji w tym zakresie. Przewiduje się, że wpływy z tytułu kar będą stanowić dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a dzięki zmianom w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, pozyskane w ten sposób środki finansowe będą

przeznaczone wyłącznie na wspieranie działalności związanej z wytwarzaniem biokomponentów i biopaliw ciekłych. Sposób dysponowania przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej środkami zgromadzonymi w ten sposób odbywać się będzie na zasadach wynikających z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Przedmiotowy projekt reguluje również zagadnienia sprawozdawczości dla Komisji Europejskiej w zakresie funkcjonowania rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych w Polsce. Prawodawca wspólnotowy zobowiązuje w art. 4 dyrektywy 2003/30/WE państwa członkowskie do składania corocznie szczegółowych sprawozdań dotyczących:

- 1) działań podjętych dla promocji użycia biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych w transporcie;
- 2) środków krajowych przeznaczonych na produkcję biomasy do wykorzystania energetycznego innego niż transport;
- 3) ilości i rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzonych do obrotu;
- 4) realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego.

Ponadto, ze względu na konieczność unijnej notyfikacji ulg i zwolnień od podatku akcyzowego istotne jest zebranie danych dotyczących kosztów wytworzenia m.in. paliw ciekłych, biopaliw ciekłych oraz biokomponentów. Art. 16 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej zobowiązuje państwa członkowskie do analizowania takich danych, celem uniknięcia nadkompensaty w podatku akcyzowym. Istotna jest zatem możliwość porównania kosztów dotyczących wytwarzania paliw ciekłych (bez zawartości biokomponentów) z kosztami wytwarzania biokomponentów, co pozwala na właściwe określenie kwoty zwolnień od podatku akcyzowego, zgodnie z przepisami unijnymi w tym zakresie.

Sporządzenie raportu oraz monitorowanie wpływu stosowanych ulg i zwolnień akcyzowych na kształtowanie się rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych

– dla uniknięcia niedozwolonej nadkompensacji w tym zakresie – wymaga zgromadzenia licznych danych pozyskiwanych od wytwórców biokomponentów, producentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, organów celnych oraz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek.

Roczny raport, przygotowany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przedstawiany będzie Radzie Ministrów oraz przekazywany Komisji Europejskiej do dnia 30 czerwca każdego roku.

W projekcie ustawy przewidziano wydanie przez ministra właściwego do spraw gospodarki szeregu aktów wykonawczych, a w tym:

- 1) w art. 23 ust. 4 – obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, określającego wykaz akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów;
- 2) w art. 23 ust. 5 – rozporządzenia określającego tryb wydawania certyfikatów jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące;
- 3) w art. 23 ust. 6 – rozporządzenia określającego:
 - wymagania jakościowe dla biokomponentów,
 - metody badań jakości biokomponentów,
 - sposób pobierania próbek biokomponentów;
- 4) w art. 26 ust. 3 – rozporządzenia określającego sposób oznakowania dystrybutorów używanych na stacjach paliwowych do biopaliw ciekłych;
- 5) w art. 31 ust. 5 – rozporządzenia określającego szczegółowy zakres zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, sporządzanego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Jednocześnie, w art. 38 projektowanej ustawy przewidziano zachowanie w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, do czasu wejścia w życie nowych

przepisów wykonawczych wydanych na podstawie projektowanej ustawy. Należy podkreślić, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy z dnia 2 października 2003 r. o biokomponentach stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, tj.:

- rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów oraz metod badań jakości biokomponentów,
- rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie sposobu oznakowania dystrybutorów do sprzedaży biopaliw ciekłych,
- rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 stycznia 2004 r. w sprawie trybu wydawania świadectw jakości biokomponentów i trybu orzekania w sprawach jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące oraz akredytowane laboratoria badawcze,
- rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 stycznia 2004 r. w sprawie określenia akredytowanych jednostek certyfikujących oraz akredytowanych laboratoriów badawczych,

nie są sprzeczne z przepisami projektowanej ustawy i nie ma przeszkód dla ich funkcjonowania do czasu wydania nowych aktów wykonawczych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia ustawy oraz wskazanie podmiotów objętych regulacją

Celem ustawy jest stworzenie lepszych warunków rozwoju rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz pełne wdrożenie dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, a w szczególności wypełnienie nałożonego na Państwa Członkowskie obowiązku zapewnienia z końcem 2010 r. minimalnego udziału biokomponentów w rynku paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w transporcie, liczonego według wartości energetycznej i wynoszącego 5,75%.

Oczekiwanym efektem tych zmian jest stworzenie korzystnych i stabilnych warunków rozwoju rynku biokomponentów i biopaliw oraz rozszerzenie możliwości wykorzystania środków finansowych przeznaczonych na ochronę środowiska do wspierania inwestycji związanych z produkcją biokomponentów i biopaliw.

Wśród najważniejszych mechanizmów prawnych wprowadzanych projektowaną ustawą, służących osiągnięciu powyższych celów, należy wyróżnić:

- objęcie regulacjami biokomponentów i biopaliw (określonych w dyrektywie 2003/30/WE) dotychczas pozostających poza uregulowaniami prawnymi, tworząc możliwość wprowadzania ich do obrotu, a także stosowania ich w wybranych flotach i produkcji przez rolników na własny użytek,
- wprowadzenie uproszczonych procedur umożliwiających produkcję biopaliw ciekłych stanowiących samoistne paliwa przez rolników na własne potrzeby,
- wprowadzenie obowiązku zapewnienia przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych

i wprowadzających te paliwa i biopaliwa do obrotu lub zużywających je na potrzeby własne co najmniej minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych do obrotu lub zużywanych przez tych przedsiębiorców na potrzeby własne,

- wprowadzenie formuły przekazywania wpływów z tytułu kar pieniężnych wymierzanych na podstawie projektowanej ustawy, na Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska, z wyłącznym przeznaczeniem tak zgromadzonych funduszy na wspieranie działalności związanej z wytwarzaniem biokomponentów i biopaliw ciekłych.

Przepisy projektowanej ustawy oddziałują bezpośrednio na następujące podmioty:

- 1) rolników, rozumianych jako osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, prowadzące gospodarstwo rolne w rozumieniu ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, a także grupy producentów rolnych w rozumieniu ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw, zwłaszcza przez:
 - umożliwienie wytwarzania na własny użytek biopaliw ciekłych stanowiących samoistne paliwa w połączeniu ze spełnieniem określonych wymagań formalnych i technicznych,
 - utrzymanie obowiązku kontraktacji i dostawy biomasy wykorzystywanej przez wytwórców biokomponentów (obowiązek ten odnosi się do 50% wytworzonych biokomponentów),
 - wprowadzenie obowiązku przekazywania Prezesowi Agencji Rynku Rolnego rocznych sprawozdań dotyczących: ilości i rodzajów biopaliw ciekłych wytworzonych i wykorzystanych na własne potrzeby oraz ilości i rodzajów surowców użytych do wytworzenia tych biopaliw;
- 2) wytwórców biokomponentów, rozumianych jako przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania,

magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów, zwłaszcza przez:

- utrzymanie wymogów formalnych i technicznych związanych z prowadzeniem przedmiotowej działalności gospodarczej,
- utrzymanie obowiązku kontraktacji i dostawy biomasy wykorzystywanej przez tych wytwórców,
- wprowadzenie obowiązku przekazywania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezesowi Agencji Rynku Rolnego kwartalnych sprawozdań dotyczących: ilości i rodzajów surowców użytych do wytworzenia biokomponentów, ilości i rodzajów biokomponentów wytworzonych i wprowadzonych do obrotu oraz kosztów wytworzenia tych biokomponentów;

3) pośredników w obrocie biomasą, rozumianych jako przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania lub sprzedaży biomasy, fakultatywnie uczestniczących w procesie zawierania umów dostawy biomasy wykorzystywanej przez wytwórców biokomponentów, poprzez utrzymanie obowiązku zawierania tych umów,

4) producentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, rozumianych jako przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie:

- wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub
- importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów,

zwłaszcza przez:

- wprowadzenie obowiązku zapewnienia minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych do obrotu przez tego producenta lub zużywanych przez niego na potrzeby własne,
- utrzymanie w zmodyfikowanej formie obowiązku oznakowania dystrybutorów używanych do biopaliw ciekłych, w sposób

odróżniający je od dystrybutorów używanych do paliw ciekłych oraz umożliwiający identyfikację rodzaju biopaliwa ciekłego i procentowej zawartości w nim biokomponentu,

- wprowadzenie obowiązku przekazywania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezesowi Agencji Rynku Rolnego kwartalnych sprawozdań dotyczących: ilości i rodzajów wytworzonych lub wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, ilości i rodzajów biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w projekcie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, oraz kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych;

5) przedsiębiorców wprowadzających do obrotu biopaliwa ciekłe na co najmniej dziesięciu własnych, patronackich lub partnerskich stacjach paliwowych, przez wprowadzenie obowiązku zamieszczania informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach;

6) Agencję Rynku Rolnego, zwłaszcza przez:

- ustanowienie Agencji organem prowadzącym rejestry: wytwórców biokomponentów oraz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek,
- nałożenie uprawnień do kontroli działalności wymagających wpisu do rejestrów,
- nałożenie obowiązku sporządzania rocznych zbiorczych sprawozdań obejmujących wykaz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek oraz zawierających informacje o: ilości i rodzajach biopaliw ciekłych wytworzonych i wykorzystanych przez rolników na własne potrzeby oraz ilości i rodzajach surowców użytych do wytworzenia tych biopaliw ciekłych.

2. Uzgodnienia i konsultacje społeczne

Projekt ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poddany został procedurze uzgodnień z organami administracji centralnej oraz konsultacji z instytucjami i organizacjami zainteresowanymi problematyką biokomponentów i biopaliw ciekłych, a w tym:

- Centralnym Laboratorium Naftowym,
- Federacją Konsumentów,
- Grupą LOTOS SA,
- Instytutem Technologii Nafty,
- Izbą Gospodarczą Komunikacji Miejskiej,
- Krajową Izbą Gospodarczą,
- Krajową Radą Gorzelnictwa i Produkcji Biopaliw,
- Krajową Izbą Biopaliw,
- Krajową Izbą Komunikacji Miejskiej,
- Krajowym Zrzeszeniem Producentów Rzepaku,
- Krajowym Związkiem Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych,
- Naftą Polską SA,
- Ośrodkiem Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Rafineryjnego,
- PKN Orlen SA,
- Polską Izbą Paliw Płynnych,
- Polską Organizacją Przemysłu i Handlu Naftowego,
- Związkiem Motoryzacyjnym SOIS,
- Związkiem Gorzelni Polskich.

W trakcie prac nad projektem ustawy nie zgłosiły się podmioty prowadzące lobbing w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

W wyniku uzgodnień i konsultacji uwzględniono następujące zasadnicze uwagi:

- 1) zrezygnowano z wyłączenia zapasów obowiązkowych paliw ciekłych spod regulacji ustawowych;
- 2) wprowadzono definicję surowców rolniczych rozumianych jako rośliny uprawiane na użytkach rolnych lub na części tych użytków, przeznaczone do wytwarzania biokomponentów;
- 3) zmodyfikowano definicję importu i wprowadzono definicję nabycia wewnątrzspółnotowego – zgodne z modelem przyjętym w innych regulacjach prawnych; zrezygnowano natomiast z obejmowania sprawozdawczością działalności związanej z eksportem biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych;
- 4) wprowadzono definicję pośrednika, będącego podmiotem uczestniczącym w systemie dostaw biomasy;
- 5) wprowadzono definicję podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, jako konsekwencję przyjętego modelu wypełnienia zobowiązań wynikających z dyrektywy 2003/30/WE;
- 6) zmieniono organ prowadzący rejestr wytwórców biokomponentów z dotychczasowego ministra właściwego do spraw rynków rolnych na Prezesa Agencji Rynku Rolnego;
- 7) wprowadzono system obowiązkowych umów kontraktacji biomasy zawieranych między producentem rolnym a wytwórcą lub pośrednikiem oraz umów dostawy biomasy zawieranych między pośrednikiem a wytwórcą;
- 8) zmieniono organ prowadzący rejestr rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek, z Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na Prezesa Agencji Rynku Rolnego;
- 9) zmieniono formułę obowiązku dodawania określonej ilości biokomponentów do każdego litra paliwa wprowadzanego do obrotu, na rzecz formuły obligującej do zapewnienia minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw

ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych do obrotu lub zużywanych na potrzeby własne przez producentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych;

- 10) wskazano Radę Ministrów jako organ wyznaczający Narodowy Cel Wskaźnikowy, odpowiadający pod względem wielkości minimalnemu udziałowi, o którym mowa w pkt 9;
- 11) uzupełniono formułę sporządzania corocznego raportu dla Komisji Europejskiej (dotyczącego funkcjonowania rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych w Polsce oraz realizacji zobowiązań wynikających z dyrektywy 2003/30/WE) o przedstawianie tego raportu Radzie Ministrów.

Równocześnie uwzględniono szereg uwag o charakterze porządkowym, niemających wpływu na zakres merytoryczny projektu ustawy.

W toku opracowywania ostatecznego kształtu projektu ustawy rozpatrzono, lecz nie uwzględniono następujących zasadniczych propozycji:

- 1) umożliwienia rolnikom wytwarzania na własny użytek również mieszanek tradycyjnych paliw ciekłych z biokomponentami przez siebie wytworzonymi;
- 2) ograniczenia sprawozdawczości w odniesieniu do producentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, zwłaszcza w części dotyczącej kosztów wytworzenia tych paliw i biopaliw;
- 3) ustanowienia wpływów z tytułu kar pieniężnych dochodem budżetu państwa; zgodnie z art. 34 ust. 11 oraz art. 35 pkt 1, wpływy z tytułu kar pieniężnych mają stanowić dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i być przeznaczane wyłącznie na wspieranie działalności związanej z wytwarzaniem biokomponentów i biopaliw ciekłych.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa

Ustanowienie Agencji Rynku Rolnego organem prowadzącym rejestry: wytwórców biokomponentów oraz rolników wytwarzających biopaliwa ciekłe na własny użytek, a także nałożenie uprawnień do kontroli działalności objętych wpisami do rejestrów, jak również nałożenie obowiązku sporządzania rocznych zbiorczych sprawozdań dotyczących wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek, wiąże się z poniesieniem przez Agencję określonych kosztów.

Zadania te będą realizowane w ramach etatów, którymi Agencja dysponuje. Koszty związane z kontrolą, delegacjami pracowników, rozbudową systemu informatycznego oraz obsługą administracyjną mechanizmu przedstawiają się następująco:

- 1) koszty związane z transportem, delegacjami pracowników i kosztami kontroli (zakładając, że koszt jednodniowej kontroli to 250 zł x 200 szacunkowa liczba kontroli) – 50 000 zł;
- 2) rozbudowa systemu informatycznego – 150 000 zł;
- 3) obsługa administracyjna mechanizmu realizowanego przez Agencję – 50 000 zł.

Łączny koszt związany z realizacją przez Agencję Rynku Rolnego zadań wynikających z ustawy w pierwszym roku funkcjonowania tej ustawy wyniesie 250 000 zł.

Z projektu ustawy wynikają również skutki etatowo-finansowe dla Inspekcji Handlowej, powodowane koniecznością prowadzenia badań jakości biokomponentów. Koszty związane z badaniami laboratoryjnymi jakości biokomponentów – zakładając pobranie 500 próbek biokomponentów (350 próbek estrów i 150 próbek bioetanolu) oraz jednostkowy koszt analizy laboratoryjnej 800 zł w przypadku bioetanolu i 2 200 zł dla estrów – wyniosą około 890 000 zł. Uwzględniając pozostałe koszty związane z transportem, delegacjami pracowników itp. w wysokości 60 000 zł, łączny koszt związany z realizacją przez Inspekcję Handlową zadań wynikających z ustawy wyniesie około 950 000 zł.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków bezpośrednio związanych z konkurencyjnością gospodarki, będzie miało natomiast korzystny wpływ zwłaszcza na rozwój małej i średniej przedsiębiorczości w obszarze wytwarzania biokomponentów i biopaliw ciekłych.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy wpłynie na aktywizację zawodową terenów wiejskich, zajmujących się produkcją surowców do wytwarzania biokomponentów, a także będzie stymulować wykorzystanie do produkcji paliw ciekłych i biopaliw ciekłych biokomponentów wytworzonych w Polsce. Oczekuje się, że częściowe zachowanie obowiązku kontraktacji i dostawy przyczyni się do zapewnienia trwałych i stabilnych dochodów gospodarstwom podejmującym się produkcji biomasy z przeznaczeniem na biokomponenty, jak również doprowadzi do rozwoju rynku produkcji niespożywczej .

6. Wpływ regulacji na ochronę środowiska

Realizacja postanowień ustawy, przez zwiększenie stosowania biopaliw i biokomponentów, wpłynie na poprawę jakości środowiska, w tym powietrza atmosferycznego, przez zmniejszenie emisji zanieczyszczeń, w tym CO₂.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Ewa Ośniecka-Tamecka**

Min.EOT/1408/2006/DP/MN

Warszawa 19 czerwca 2006 r.

**Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem UE projektów ustaw: o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106 poz. 494 z późn. zm.), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ewę Ośniecką - Tamecką

Szanowna Pani Minister!

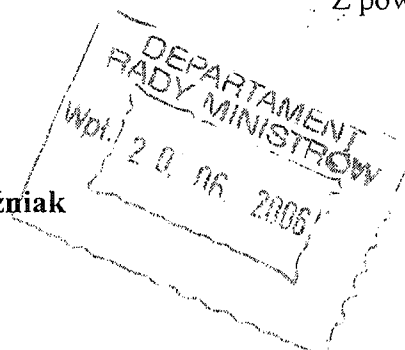
W związku z przedłożonymi projektami ustaw (pismo znak RM-10-90-06 oraz RM-10-91-06 z dnia 13 czerwca 2006 r.) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanych regulacji jest zgodny z przepisami prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, nawiązując do przekazanego przy projektach *Protokołu rozbieżności merytorycznych*, pragnę uprzejmie poinformować, iż decyzja Rady Ministrów odnośnie do wyboru którejkolwiek z proponowanych opcji, nie będzie miała wpływu na zgodność projektowanych ustaw z prawem UE.

Z poważaniem,

Do wiadomości:
Pan Piotr Grzegorz Woźniak
Minister Gospodarki

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

2006-06-20

OBWIESZCZENIE
MINISTRA GOSPODARKI ¹⁾

z dnia

**w sprawie wykazu akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do
wydawania świadectw jakości biokomponentów**

Na podstawie art. 23 ust. 4 ustawy z dnia ... 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) ogłasza się wykaz akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów, stanowiący załącznik do obwieszczenia.

Minister Gospodarki

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej - gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 220, poz. 1888).

**Załącznik do obwieszczenia Ministra Gospodarki
z dnia ...**

**WYKAZ AKREDYTOWANYCH JEDNOSTEK CERTYFIKUJĄCYCH UPRAWNIONYCH
DO WYDAWANIA ŚWIADECTW JAKOŚCI BIOKOMPONENTÓW**

1. Instytut Wojsk Lotniczych.
2. ...

UZASADNIENIE

do projektu obwieszczenia w sprawie wykazu akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów

Projekt obwieszczenia przygotowany został na podstawie delegacji zawartej w art. 23 ust. 4 ustawy z dnia ... o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, na podstawie którego minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi wykaz akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów, uwzględniając potencjał badawczy tych jednostek, a także kwalifikacje zatrudnionych w nich pracowników.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia ... o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, biokomponenty wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane przez producentów do wytwarzania paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, powinny spełniać wymagania jakościowe potwierdzone certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI ¹⁾

z dnia

**w sprawie trybu wydawania certyfikatów jakości biokomponentów
przez akredytowane jednostki certyfikujące**

Na podstawie art. 23 ust. 5 ustawy z dnia ... 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Certyfikat jakości biokomponentu wydaje na wniosek wytwórcy lub producenta, zwany dalej "wnioskiem", akredytowana jednostka certyfikująca uprawniona do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów, wymieniona w obwieszczeniu Ministra Gospodarki z dnia ... 2007 r. w sprawie wykazu akredytowanych jednostek certyfikujących uprawnionych do wydawania certyfikatów jakości biokomponentów (Dz. U. Nr ..., poz. ...), zwana dalej „akredytowaną jednostką certyfikującą”.

2. Wniosek zawiera:

- 1) nazwę wytwórcy lub producenta ubiegającego się o wydanie certyfikatu jakości biokomponentu, jego miejsce zamieszkania albo siedzibę i adres;
- 2) określenie rodzaju biokomponentu przewidzianego do wprowadzenia do obrotu;
- 3) nazwę i numer dokumentu określającego wymagania normalizacyjne i normatywne stanowiące podstawę wydania certyfikatu jakości biokomponentu;
- 4) datę i miejsce sporządzenia wniosku;
- 5) podpis wytwórcy lub producenta albo osoby upoważnionej.

3. Do wniosku dołącza się:

- 1) sprawozdanie z badań biokomponentu wykonane w akredytowanej jednostce certyfikującej albo w akredytowanym laboratorium badawczym;

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej - gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 220, poz. 1888).

- 2) deklarację zgodności biokomponentu z wymaganiami normalizacyjnymi i normatywnymi określonymi w dokumencie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, wystawioną przez wytwórcę lub producenta;
- 3) oświadczenie wytwórcy lub producenta o wyrażeniu zgody na przeprowadzenie badań i orzekanie w sprawie jakości, w tym na ocenę warunków organizacyjno-technicznych u wytwórcy lub producenta, oraz o wyrażeniu zgody na poniesienie kosztów badań i certyfikacji.

§ 2. 1. Postępowanie w sprawie wydania certyfikatu jakości biokomponentu wszczyną się z dniem wpłynięcia wniosku do akredytowanej jednostki certyfikującej, po uprzedniej jego rejestracji potwierdzającej spełnienie wymagań, o których mowa w § 1 ust. 2 i 3.

2. W przypadku gdy wniosek nie spełnia wymagań formalnych akredytowana jednostka certyfikująca niezwłocznie wzywa, listem poleconym, wytwórcę lub producenta do uzupełnienia wniosku w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

3. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie powoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia.

§ 3. 1. Zarejestrowane wnioski podlegają ocenie przez akredytowaną jednostkę certyfikującą w terminie 21 dni od dnia zarejestrowania albo uzupełnienia wniosku.

2. Akredytowana jednostka certyfikująca oceniając wniosek dokonuje oceny:

- 1) sprawozdania, o którym mowa w § 1 ust. 3 pkt 1;
- 2) zgodności biokomponentu z wymaganiami normalizacyjnymi i normatywnymi, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 3;
- 3) warunków organizacyjno-technicznych u wytwórcy lub producenta.

§ 4. 1. Akredytowana jednostka certyfikująca, po dokonaniu oceny, o której mowa w § 3 ust. 2, wydaje albo odmawia wydania certyfikatu jakości biokomponentu.

2. O wydaniu lub odmowie wydania certyfikatu jakości biokomponentu akredytowana jednostka certyfikująca niezwłocznie powiadamia wytwórcę lub producenta.

3. Odmowa wydania świadectwa jakości biokomponentu wymaga pisemnego uzasadnienia.

§ 5. Świadectwo jakości biokomponentu zawiera:

- 1) określenie rodzaju biokomponentu;
- 2) nazwę akredytowanej jednostki certyfikującej, która wydaje certyfikat jakości biokomponentu, jej siedzibę i adres;
- 3) numer;
- 4) nazwę wytwórcy lub producenta składającego wniosek, jego miejsce zamieszkania albo siedzibę i adres;
- 5) potwierdzenie spełnienia wymagań stanowiących podstawę wydania certyfikatu jakości biokomponentu;
- 6) termin jego ważności, nie krótszy niż 3 lata i nie dłuższy niż 5 lat;
- 7) datę jego wydania oraz podpis kierownika akredytowanej jednostki certyfikującej lub osoby przez niego upoważnionej;
- 8) pieczęć urzędową akredytowanej jednostki certyfikującej.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia w sprawie trybu wydawania certyfikatów jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące

Projekt rozporządzenia przygotowany został na podstawie delegacji zawartej w art. 23 ust. 5 ustawy z dnia ... o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* i określa tryb wydawania certyfikatów jakości biokomponentów przez akredytowane jednostki certyfikujące, uwzględniając w pierwszej kolejności obowiązujące wymagania normalizacyjne i normatywne do przeprowadzania badań i orzekania w sprawach jakości.

Projekt określa zawartość wniosku o wydanie certyfikatu jakości biokomponentu, procedury dotyczące postępowania w sprawie jego wydania, a także zawartość certyfikatu jakości biokomponentu.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾

z dnia

w sprawie w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów, metod badań jakości biokomponentów oraz sposobu pobierania próbek biokomponentów

Na podstawie art. 23 ust. 6 ustawy z dnia ... 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się:

- 1) wymagania jakościowe dla biokomponentów:
 - a) bioetanolu, stanowiące załącznik nr 1 do rozporządzenia,
 - b) estrów metylowych kwasów tłuszczowych, stanowiące załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 2) metody badań jakości biokomponentów, stanowiące załącznik nr 3 do rozporządzenia;
- 3) sposób pobierania próbek biokomponentów, stanowiący załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej - gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 220, poz. 1888).

WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA BIOETANOLU

Lp.	Właściwości	Jednostka	Wartość
1	Moc w temperaturze 20 °C, nie mniej niż	% (V/V)	99,6
2	Zawartość wody, nie więcej niż	% (m/m) %/(V/V)	0,40 0,32
3	Zawartość jonów chlorkowych, nie więcej niż	g/kg g/l	0,040 0,032
4	Zawartość kwasów w przeliczeniu na kwas octowy, nie więcej niż	% (m/m)	0,007
5	Zawartość związków karbonylowych w przeliczeniu na aldehyd octowy, nie więcej niż	g/l	0,2
6	Zawartość alkoholu metylowego, nie więcej niż	% (V/V) g/100 ml	0,2 0,16
7	Zawartość miedzi, nie więcej niż	mg/kg mg/l	0,1 0,079
8	Sucha pozostałość po odparowaniu, nie więcej niż	g/l	0,02
9	Zawartość alkoholi wyższych ¹⁾ , nie więcej niż	%(V/V)	2

¹⁾ W przypadku przeznaczenia bioetanolu do syntezy eterów, zawartość alkoholi wyższych jest uzgadniana między dostawcą a odbiorcą.

**WYMAGANIA JAKOŚCIOWE DLA ESTRÓW METYLOWYCH
KWASÓW TŁUSZCZOWYCH**

Lp.	Właściwości	Jednostka	Wartość	
			minimum	maksimum
1	Zawartość estrów metylowych kwasów tłuszczowych	% (m/m)	96,5	-
2	Gęstość w temperaturze 15 °C ¹⁾	kg/m ³	860	900
3	Lepkość kinematyczna w temperaturze 40 °C	mm ² /s	3,50	5,00
4	Temperatura zapłonu	°C	120	-
5	Zawartość siarki	mg/kg	-	10,0
6	Pozostałość po koksowaniu (z 10 % pozostałości destylacyjnej)	% (m/m)	-	0,30
7	Liczba cetanowa		51,0	-
8	Zawartość popiołu siarczanowego	% (m/m)	-	0,02
9	Zawartość wody	mg/kg	-	500
10	Zawartość zanieczyszczeń stałych	mg/kg	-	24
11	Badanie działania korodującego na miedzi (3 h, 50 °C)	stopień korozji	stopień korozji 1	
12	Stabilność oksydacyjna w temperaturze 110 °C	h	6,0	-
13	Liczba kwasowa	mg KOH/g	-	0,50
14	Liczba jodowa	g jodu/100g	-	120
15	Zawartość estru metylowego kwasu linolenowego	% (m/m)	-	12,0
16	Zawartość alkoholu metylowego	% (m/m)	-	0,20
17	Zawartość monoacylogliceroli	% (m/m)	-	0,80
18	Zawartość diacylogliceroli	% (m/m)	-	0,20
19	Zawartość triacylogliceroli	% (m/m)	-	0,20
20	Zawartość wolnego glicerolu	% (m/m)	-	0,02
21	Zawartość ogólnego glicerolu	% (m/m)	-	0,25
22	Zawartość metali grupy I (Na + K)	mg/kg	-	5,0
23	Zawartość metali grupy II (Ca + Mg)	mg/kg	-	5,0
24	Zawartość fosforu	mg/kg	-	10,0

1) Metodą PN-EN ISO 3675 gęstość może być oznaczana w zakresie temperatur od 20 °C do 60 °C. Do obliczenia gęstości w temperaturze 15 °C należy zastosować następujący wzór:
 $gęstość\ w\ 15\ °C\ (kg/m^3) = gęstość\ w\ temperaturze\ T\ (°C) + 0,723\ (T-15).$

METODY BADAŃ JAKOŚCI BIOKOMPONENTÓW

I. **Bioetanol.**

1. Moc (zawartość etanolu - C_2H_5OH - w bioetanolu) w temperaturze 20 °C określa się z wykorzystaniem jednej z trzech metod: metody opartej na zasadzie oscylacyjno-wibracyjnej, metody przy użyciu alkoholomierza lub metody przy użyciu piknometru.
 - 1.1. Metoda oscylacyjno-wibracyjna polega na elektronicznym pomiarze gęstości wykonywanym za pomocą przyrządu skalibrowanego w temperaturze 20 °C.
 - 1.2. Moc (zawartość etanolu - C_2H_5OH - w bioetanolu) w temperaturze 20 °C odczytuje się jako zawartość alkoholu etylowego wyrażoną w procentach objętościowych w badanej próbce bioetanolu.
 - 1.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję badania mocy w temperaturze 20 °C metodą oscylacyjno-wibracyjną określa norma PN-A-79528-3 wraz ze zmianą PN-A-79528-3/A1.
 - 1.4. Metoda oznaczania mocy przy użyciu alkoholomierza polega na ustalaniu wskazań alkoholomierza i termometru, a następnie odczytaniu odpowiadającej im mocy z wzorcowych tablic alkoholometrycznych.
 - 1.5. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania mocy w temperaturze 20 °C przy użyciu alkoholomierza określa norma PN-A-79528-3 wraz ze zmianą PN-A-79528-3/A1.
 - 1.6. Metoda przy użyciu piknometru polega na oznaczaniu gęstości badanej próbki w temperaturze 20 °C i odczytaniu odpowiadającej jej mocy z użytkowych tablic spirytusowych.
 - 1.7. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody

- badania mocy w temperaturze 20 °C przy użyciu piknometru określa norma PN-A-79528-3 wraz ze zmianą PN-A-79528-3/A1.
2. Zawartość wody w bioetanolu określa się z wykorzystaniem metody tradycyjnej Karla Fischera lub metody Karla Fischera z zastosowaniem automatycznego urządzenia do miareczkowania w środowisku bezwodnym.
 - 2.1. Metoda tradycyjna Karla Fischera polega na reakcji odczynnika Karla Fischera z wodą i wyznaczeniu punktu równoważnikowego za pomocą elektrometrycznego miareczkowania, którym mierzy się przepływający ładunek elektryczny.
 - 2.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję badania zawartości wody metodą tradycyjną Karla Fischera określa norma PN-81/C-04959.
 - 2.3. Metoda Karla Fischera z zastosowaniem automatycznego urządzenia do miareczkowania w środowisku bezwodnym polega na reakcji odczynnika Karla Fischera z wodą i wyznaczeniu punktu równoważnikowego za pomocą elektrometrycznego miareczkowania.
 - 2.4. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję badania zawartości wody metodą Karla Fischera z użyciem automatycznego urządzenia do miareczkowania w środowisku bezwodnym określa norma PN-A-79521.
 3. Zawartość jonów chlorkowych określa się z wykorzystaniem metody Wickbolda lub metody strąceniowej.
 - 3.1. Metoda Wickbolda polega na spalaniu próbki badanego produktu w płomieniu wodorowotlenowym w aparacie Wickbolda i zaabsorbowaniu powstającego podczas spalania chlorowodoru w wodzie podwójnie destylowanej lub dejonizowanej.
 - 3.2. Zaabsorbowany chlorowodór, powstały podczas spalania, oznacza się metodą kolorymetryczną z rodankiem rtęciowym i jonami żelaza trójwartościowego, a następnie wykonuje pomiar absorbancji światła, o odpowiedniej długości fali, przechodzącego przez roztwór powstałego kompleksu.

- 3.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości chloru metodą Wickbolda określa norma PN-88/C-04005.
- 3.4. Metoda strąceniowa polega na wytrąceniu z badanej próbki trudno rozpuszczalnego chlorku srebra i porównaniu zmętnienia próbki ze zmętnieniem wzorca.
- 3.5. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości jonów chlorkowych metodą strąceniową określa norma PN-A-79521.
4. Zawartość kwasów określa się z wykorzystaniem metody polegającej na zobojętnieniu związków o charakterze kwaśnym, obecnych w badanej próbce bioetanolu.
 - 4.1. Zobojętniania związków o charakterze kwaśnym dokonuje się przez miareczkowanie ich roztworem wodorotlenku sodu wobec fenoloftaleiny jako wskaźnika.
 - 4.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania określa norma PN-C-04352.
5. Zawartość związków karbonylowych określa się z wykorzystaniem jednej z pięciu metod: metody kolorymetrycznej z odczytem fotometrycznym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem chlorowodorowym, metody kolorymetrycznej z odczytem wizualnym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem chlorowodorowym, metody kolorymetrycznej z odczytem fotometrycznym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem siarkowym (VI), metody kolorymetrycznej z odczytem wizualnym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem siarkowym (VI) lub metody miareczkowej.
 - 5.1. Metoda kolorymetryczna z odczytem fotometrycznym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem chlorowodorowym polega na reakcji aldehydów z odczynnikiem Schiffa i porównaniu intensywności

- zabarwienia związków kompleksowych, powstałych w badanej próbce skorygowanej do mocy minimum 90 % objętości, z zabarwieniem roztworów wzorcowych o znanej zawartości aldehydu octowego.
- 5.2. Metoda kolorymetryczna z odczytem wizualnym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem chlorowodorowym polega na reakcji aldehydów z odczynnikiem Schiffa i wizualnym porównaniu intensywności zabarwienia związków kompleksowych, powstałych w badanej próbce z zabarwieniem roztworów wzorcowych, w świetle białym rozproszonym lub w ciemni Kuczerowa.
 - 5.3. Metoda kolorymetryczna z odczytem fotometrycznym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem siarkowym (VI) polega na reakcji aldehydów z odczynnikiem Schiffa i porównaniu intensywności zabarwienia związków kompleksowych powstałych w badanej próbce, rozcieńczonej do mocy 48 % objętości, z zabarwieniem roztworów wzorcowych.
 - 5.4. Metoda kolorymetryczna z odczytem wizualnym z zastosowaniem odczynnika Schiffa przygotowanego z kwasem siarkowym (VI) polega na reakcji aldehydów z odczynnikiem Schiffa i wizualnym porównaniu zabarwienia związków kompleksowych, powstałych w badanej próbce rozcieńczonej do mocy 48 % objętości, z zabarwieniem roztworów wzorcowych.
 - 5.5. Metoda miareczkowa polega na reakcji aldehydów i ketonów zawartych w badanej próbce z chlorowodorkiem hydroksyloaminy i zmiareczkowaniu powstałego kwasu chlorowodorowego roztworem wodorotlenku sodu wobec błękitu bromofenolowego.
 - 5.6. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metod badania zawartości aldehydów i ketonów określa norma PN-A-79528-4.
 6. Zawartość alkoholu metylowego określa się z wykorzystaniem jednej z trzech metod: metody chromatografii gazowej, metody kolorymetrycznej z odczynnikiem Schiffa lub metody kolorymetrycznej z kwasem chromotropowym.
 - 6.1. Metoda chromatografii gazowej polega na chromatograficznym wydzieleniu alkoholu metylowego z pozostałych składników i pomiarze ilościowym przez

odpowiednio wyskalowany układ rejestracyjny chromatografu gazowego (przy zachowaniu warunków wzorcowania aparatu).

- 6.2. Metoda kolorymetryczna z odczynnikiem Schiffa polega na utlenianiu alkoholu metylowego do aldehydu mrówkowego, reakcji z odczynnikiem Schiffa i porównaniu zabarwienia powstałego w badanej próbce z zabarwieniem roztworów wzorcowych.
- 6.3. Metoda kolorymetryczna z kwasem chromotropowym polega na utlenianiu alkoholu metylowego do aldehydu mrówkowego, reakcji z kwasem chromotropowym i fotometrycznym pomiarze powstałego zabarwienia.
- 6.4. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metod badania określa norma PN-A-79528-6.
7. Zawartość miedzi w bioetanolu określa się z wykorzystaniem jednej z dwóch metod: metody polegającej na spopieleniu badanej próbki kwasem siarkowym i azotowym oraz związaniu miedzi przy $\text{pH} = 8,5$ z dwuetylodwutiokarbaminianem sodowym w obecności substancji chelatującej - soli dwusodowej kwasu wersenowego lub metody spektrometrii adsorpcji atomowej.
 - 7.1. Przy zastosowaniu metody polegającej na spopieleniu badanej próbki kwasem siarkowym i azotowym oraz związaniu miedzi przy $\text{pH} = 8,5$ z dwuetylodwutiokarbaminianem sodowym w obecności substancji chelatującej - soli dwusodowej kwasu wersenowego dokonuje się ekstrakcji czterochlorkiem węgla utworzonego kompleksu karbaminowego, którego absorpcję mierzy się spektrofotometrycznie.
 - 7.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości miedzi polegającej na spopieleniu badanej próbki kwasem siarkowym i azotowym oraz związaniu miedzi przy $\text{pH} = 8,5$ z dwuetylodwutiokarbaminianem sodowym w obecności substancji chelatującej - soli dwusodowej kwasu wersenowego określa norma PN-80/A-04012.

- 7.3. Metoda spektrometrii adsorpcji atomowej polega na mineralizacji badanej próbki i oznaczeniu w niej zawartości miedzi z zastosowaniem spektrometru adsorpcji atomowej wyposażonego w odpowiednią lampę pomiarową.
- 7.4. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody spektrometrii adsorpcji atomowej stosowanej do badania zawartości miedzi określa norma PN-A-79521.
8. Suchą pozostałość po odparowaniu określa się z wykorzystaniem metody polegającej na odparowaniu badanej próbki na łaźni wodnej i wysuszeniu pozostałości w suszarce w temperaturze 103 °C przez 30 minut.
 - 8.1. Ważenie parownicy wykonuje się po ochłodzeniu jej w ekcykatorze przez 30 minut.
 - 8.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody określa norma PN-A-79528-12.
9. Zawartość alkoholi wyższych określa się z wykorzystaniem metod kolorymetrycznych lub metodą chromatograficzną.
 - 9.1. Metody kolorymetryczne polegają na pomiarze wartości absorbancji substancji barwnych powstałych w wyniku reakcji z dodawanymi odczynnikiemami.
 - 9.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metod kolorymetrycznych określa norma PN-A-79528-5.
 - 9.3. Metoda chromatograficzna polega na rozdzieleniu alkoholi wyższych od pozostałych składników badanego bioetanolu z zastosowaniem chromatografu gazowego z wykorzystaniem wzorca wewnętrznego.
 - 9.4. Metoda chromatograficzna jest stosowana dla oznaczania alkoholi wyższych, których zawartość wynosi powyżej 0,1 g/l.
 - 9.5. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody określa norma PN-A-79521.

II. **Estry metylowe wyższych kwasów tłuszczowych**

1. Zawartość estrów metylowych wyższych kwasów tłuszczowych określa się z wykorzystaniem metody chromatografii gazowej.
 - 1.1. Metoda chromatografii gazowej polega na rozdzieleniu mieszaniny na poszczególne składniki w fazie gazowej.
 - 1.2. Analiza ilościowa w metodzie chromatografii gazowej oparta jest na metodzie wzorca wewnętrznego.
 - 1.3. Detekcję dokonuje się detektorem płomieniowo-jonizacyjnym.
 - 1.4. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości estrów metylowych wyższych kwasów tłuszczowych określa norma PN-EN 14103.
2. Gęstość w temperaturze 15 °C określa się z wykorzystaniem jednej z dwóch metod: metody oscylacyjnej z U-rurką lub metody z areometrem.
 - 2.1. Metoda oscylacyjna z U-rurką.
 - 2.1.1. Metoda oscylacyjna z U-rurką polega na wprowadzeniu niewielkiej objętości badanej próbki (zwykle mniejszej niż 1 ml) do U-rurki o regulowanej temperaturze, pomiarze częstotliwości drgań i obliczeniu gęstości badanej próbki z zastosowaniem stałej pomiarowej, wyznaczonej przez pomiar częstotliwość drgań U-rurki, wypełnionej materiałem odniesienia o znanej gęstości.
 - 2.1.2. Aparaturę, odczynniki, sposób pobierania próbek i ich przygotowanie oraz przygotowanie aparatury, kalibrację, wykonanie oznaczania, sposób obliczenia i podawania wyniku, precyzję metody, a także sporządzanie sprawozdania z badań określa norma PN-EN ISO 12185.
 - 2.2. Metoda z areometrem.
 - 2.2.1. Metoda z areometrem polega na zanurzeniu areometru w badanej próbce o określonej temperaturze, znajdującej się w cylindrze. Po wyrównaniu się temperatury dokonuje się odczytu na skali areometru i zapisuje temperaturę próbki, a następnie odczyt ze skali przelicza się na wartość w temperaturze 15 °C.

- 2.2.2. Przygotowanie próbki, kontrolę aparatury i jej przygotowanie, wykonanie oznaczania, obliczenia, przeliczanie wyników, podawanie wyników, a także precyzję metody oraz sporządzanie sprawozdania z badania określa norma PN-EN ISO 3675.
3. Lepkość kinematyczną w temperaturze 40 °C określa się z wykorzystaniem metody polegającej na pomiarze czasu przepływu stałej objętości badanej cieczy pod wpływem sił grawitacyjnych przez kapilarę wzorcowanego lepkościomierza, w powtarzalnych warunkach, w znanej i ściśle kontrolowanej temperaturze.
 - 3.1. Lepkość kinematyczną oblicza się, mnożąc zmierzony czas przepływu stałej objętości cieczy przez stałą kalibracji lepkościomierza.
 - 3.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-EN ISO 3104.
 - 3.3. Precyzję metody badania lepkości kinematycznej w temperaturze 40 °C określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.
4. Temperaturę zapłonu określa się z wykorzystaniem szybkiej metody równowagowej w tyglu zamkniętym.
 - 4.1. Szybka metoda równowagowa w tyglu zamkniętym polega na podgrzaniu próbki w znormalizowanym aparacie. Próbę zapłonu przeprowadza się wówczas, gdy porcja próbki przeznaczona do oznaczania była utrzymywana w warunkach równowagi przez 60 sekund w temperaturze około 3 °C poniżej przewidywanej temperatury zapłonu. Próbę powtarza się w różnych temperaturach - do chwili, gdy zostanie zaobserwowany zapłon w temperaturze nie wyższej niż 1 °C w porównaniu do temperatury, w której zapłonu nie zaobserwowano.
 - 4.2. Do badania należy użyć 2 ml badanego produktu i zastosować aparat pomiarowy wyposażony w urządzenie rejestrujące temperaturę.
 - 4.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawania wyników, a także precyzję badania temperatury zapłonu szybką metodą równowagową w tyglu zamkniętym określa norma PN-EN ISO 3679.

5. Zawartość siarki określa się z wykorzystaniem jednej z dwóch metod: metody fluorescencyjnej UV lub metody rentgenowskiej spektroskopii fluorescencyjnej z dyspersją fali.
 - 5.1. Metoda fluorescencyjna UV.
 - 5.1.1. Metoda fluorescencyjna UV polega na wykorzystaniu zjawiska fluorescencji ditlenku siarki, powstałego wskutek spalenia badanej próbki w określonych warunkach, naświetlonego promieniowaniem ultrafioletowym.
 - 5.1.2. Intensywność promieniowania ultrafioletowego jest miarą zawartości siarki w badanej próbce.
 - 5.1.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-EN ISO 20846.
 - 5.1.4. Precyzję badania zawartości siarki metodą fluorescencyjną UV określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.
 - 5.2. Metoda rentgenowskiej spektroskopii fluorescencyjnej z dyspersją fali.
 - 5.2.1. Metoda rentgenowskiej spektroskopii fluorescencyjnej z dyspersją fali polega na poddaniu badanej próbki, znajdującej się w kuwecie pomiarowej, ekspozycji pierwotnego promieniowania pochodzącego z lampy rentgenowskiej. Mierzy się szybkości zliczeń rentgenowskiego promieniowania fluorescencyjnego linii S-Ka oraz promieniowania tła.
 - 5.2.2. W metodzie rentgenowskiej spektroskopii fluorescencyjnej z dyspersją fali zawartość siarki w próbce jest wyznaczana na podstawie krzywej wzorcowania, właściwej dla odpowiedniego zakresu pomiarowego.
 - 5.2.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-EN ISO 20884.
 - 5.2.4. Precyzję badania zawartości siarki metodą rentgenowskiej spektroskopii fluorescencyjnej z dyspersją fali określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.
6. Pozostałość po koksowaniu (z 10 % pozostałości destylacyjnej) określa się z wykorzystaniem wagowej metody mikro.

- 6.1. Metoda mikro jest stosowana do określenia całkowitej pozostałości po koksowaniu, powstałej z 10 % pozostałości destylacyjnej, próbki oddestylowanej pod obniżonym ciśnieniem rzędu 1,33 hPa (1 mm Hg) z wykorzystaniem aparatury odpowiedniej do prowadzenia destylacji pod obniżonym ciśnieniem.
- 6.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję badania określa norma PN-EN ISO 10370.
7. Liczbę cetanową określa się z wykorzystaniem metody silnikowej polegającej na porównaniu charakterystyk spalania próbki oleju napędowego poddanej testowi w silniku badawczym w stosunku do wzorcowych charakterystyk mieszanek paliwowych o znanej liczbie cetanowej, w standardowych warunkach.
 - 7.1. Odczynniki i materiały, rodzaje aparatury, próbki i przygotowanie próbek, przygotowanie aparatury, wzorcowanie, wykonanie oznaczania, sposób obliczenia i podawania wyników oraz sporządzanie sprawozdania z badania określa norma PN-EN ISO 5165.
 - 7.2. Precyzję badania liczby cetanowej metodą silnikową określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.
8. Zawartość popiołu siarczanowego określa się z wykorzystaniem metody wagowej.
 - 8.1. Metoda wagowa polega na obliczeniu, wyrażonego w procentach masowych, udziału popiołu siarczanowego uzyskanego przez spalenie badanej próbki.
 - 8.2. W metodzie wagowej spala się określoną ilość badanej próbki do chwili, gdy pozostanie tylko popiół i węgiel. Następnie chłodzi się pozostałość i ponownie poddaje działaniu kwasu siarkowego oraz ponownie praży w temperaturze 775 °C, aż zakończy się utlenianie węgla, następnie chłodzi i ponownie poddaje działaniu kwasu siarkowego i prażeniu - do uzyskania stałej masy.
 - 8.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-ISO 3987.
 - 8.4. Precyzję badania zawartości popiołu siarczanowego metodą wagową określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.

9. Zawartość wody określa się z wykorzystaniem metody miareczkowania kulometrycznego.
 - 9.1. Metoda miareczkowania kulometrycznego polega na wstrzyknięciu zważonej próbki do naczynia do miareczkowania aparatu kulometrycznego Karla Fischera, w którym jod wydziela się kulometrycznie na anodzie. W chwili, gdy cała woda zostanie zmiareczkowana, nadmiar jodu jest wykrywany przez detektor punktu końcowego miareczkowania.
 - 9.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości wody określa norma PN-EN ISO 12937.
10. Zawartość zanieczyszczeń stałych określa się z wykorzystaniem metody polegającej na oznaczeniu udziału masy zanieczyszczeń odfiltrowanych na sączku w odniesieniu do całkowitej masy próbki.
 - 10.1. W metodzie, o której mowa w ust. 10, określoną ilość wstępnie przygotowanej próbki estrów metylowych wyższych kwasów tłuszczowych sączy się w standardowych warunkach ciśnienia i temperatury oraz oznacza wagowo udział masy zanieczyszczeń pozostałych na sączku w odniesieniu do całkowitej masy próbki.
 - 10.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-EN 12662.
 - 10.3. Precyzję metody badania zawartości zanieczyszczeń stałych określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.
11. Działanie korodujące na miedzi określa się porównawczo w stosunku do znormalizowanych wzorców korozji.
 - 11.1. Wymienione w ust. 11 działanie polega na zanurzeniu płytki miedzianej w próbce produktu o określonej objętości, a następnie ogrzewaniu przez 3 godziny w temperaturze 50 °C. Po zakończeniu ogrzewania, płytkę miedzianą wyjmuje się, przemywa i ocenia jej barwę, porównując z wzorcami korozji.

- 11.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, oraz podawanie wyników metody badania działania korodującego na miedzi określa norma PN-EN ISO 2160.
12. Stabilność oksydacyjną w temperaturze 110 °C określa się na podstawie metody z zastosowaniem pomiaru przewodnictwa wody.
 - 12.1. Metoda, o której mowa w ust. 12, polega na przepuszczaniu strumienia powietrza przez badaną próbkę, utrzymywaną w temperaturze 110 °C. Powstające lotne produkty jej utleniania wprowadza się do naczynia z wodą destylowaną i oznacza zmiany przewodnictwa wody w wyniku dysocjacji absorbowanych przez wodę lotnych produktów utleniania.
 - 12.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania określa norma PN-EN 14112.
13. Liczbę kwasową określa się z zastosowaniem metody miareczkowej.
 - 13.1. Metoda miareczkowa polega na rozpuszczeniu próbki analitycznej w mieszaninie rozpuszczalników i miareczkowaniu rozcieńczonym roztworem wodorotlenku potasu, przy zastosowaniu fenoloftaleiny jako wskaźnika.
 - 13.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania liczby kwasowej określa norma PN-EN 14104.
14. Liczbę jodową określa się z zastosowaniem metody miareczkowej.
 - 14.1. Metoda miareczkowa polega na rozpuszczeniu próbki analitycznej w mieszaninie rozpuszczalników, dodaniu odczynnika Wijsa, a następnie, po określonym czasie, dodaniu do próbki jodku potasu i wody oraz miareczkowaniu uwolnionego jodu mianowanym roztworem tiosiarczanu sodu.
 - 14.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania liczby jodowej określa norma PN-EN 14111.
15. Zawartość estru metylowego kwasu linolenowego określa się z wykorzystaniem metody chromatografii gazowej.

- 15.1. Metoda chromatografii gazowej polega na rozdzieleniu mieszaniny na poszczególne składniki w fazie gazowej.
- 15.2. Analiza ilościowa oparta jest na metodzie wzorca wewnętrznego.
- 15.3. Detekcję dokonuje się detektorem płomieniowo-jonizacyjnym.
- 15.4. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania określa norma PN-EN 14103.
16. Zawartość alkoholu metylowego określa się z wykorzystaniem metody chromatografii gazowej.
 - 16.1. Metoda chromatografii gazowej polega na hermetycznym ogrzewaniu badanej próbki estrów do temperatury 80 °C, co umożliwia desorpcję zawartego w niej metanolu do fazy gazowej. Po osiągnięciu stanu równowagi, określoną ilość fazy gazowej analizuje się chromatograficznie z zastosowaniem detektora płomieniowo-jonizacyjnego.
 - 16.2. Zawartość alkoholu metylowego określa się w odniesieniu do wzorca wewnętrznego.
 - 16.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody określa norma PN-EN 14110.
17. Zawartość monoacylogliceroli, diacylogliceroli, triacylogliceroli, glicerolu wolnego i całkowitego określa się z wykorzystaniem metody chromatografii gazowej.
 - 17.1. Metoda chromatografii gazowej polega na przeprowadzeniu w pochodne silanowe glicerolu wolnego oraz monoacylogliceroli i diacylogliceroli, które analizuje się jednocześnie z triacyloglicerolami na chromatografie wyposażonym w detektor płomieniowo-jonizacyjny.
 - 17.2. Analizę ilościową składników wykonuje się metodą wzorca wewnętrznego, a całkowitą (ogólną) zawartość glicerolu oblicza się na podstawie uzyskanych wyników.
 - 17.3. Wykonanie oznaczenia, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawania wyników, a także precyzję metody

- badania zawartości monoacylogliceroli, diacylogliceroli, triacylogliceroli oraz glicerolu wolnego i całkowitego określa norma PN-EN 14105.
18. Zawartość wolnego glicerolu określa się z wykorzystaniem jednej z dwóch metod chromatografii gazowej.
 - 18.1. Pierwsza z metod polega na oznaczaniu glicerolu wolnego, bez przeprowadzania go w pochodne silanowe, po uprzednim wyekstrahowaniu glicerolu mieszaniną alkoholu etylowego, wody i heksanu w obecności wzorca wewnętrznego, na chromatografii gazowej wyposażonym w detektor płomieniowo-jonizacyjny.
 - 18.2. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję badania zawartości wolnego glicerolu pierwszą z metod chromatografii gazowej określa norma PN-EN 14106.
 - 18.3. Druga z metod polega na przeprowadzeniu w pochodne silanowe glicerolu wolnego oraz monoacylogliceroli i diacylogliceroli, które analizuje się jednocześnie z triacyloglicerolami na chromatografii wyposażonym w detektor płomieniowo-jonizacyjny.
 - 18.4. W drugiej z metod chromatografii gazowej analizę ilościową składników wykonuje się w oparciu o metodę wzorca wewnętrznego, a całkowitą (ogólną) zawartość glicerolu oblicza się na podstawie uzyskanych wyników.
 - 18.5. Wykonanie oznaczenia, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawania wyników, a także precyzję badania zawartości glicerolu wolnego drugą z metod chromatografii gazowej określa norma PN-EN 14105.
 19. Zawartość metali grupy I (Na i K) określa się z wykorzystaniem atomowej spektrometrii absorpcyjnej.
 - 19.1. Metoda badania zawartości sodu (Na).
 - 19.1.1. Metoda badania zawartości sodu polega na pomiarze absorpcji promieniowania przez atomy sodu (powstające w płomieniu atomowego spektrometru absorpcyjnego) przy długości fali 589 nm.
 - 19.1.2. Kalibrację oznaczenia przeprowadza się z wykorzystaniem soli metaloorganicznej sodu rozpuszczonej w mieszaninie ksyłenu i oleju.

- 19.1.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-EN 14108.
- 19.2. Metoda badania zawartości potasu (K).
 - 19.2.1. Metoda badania zawartości potasu polega na pomiarze absorpcji promieniowania przez atomy potasu (powstające w płomieniu atomowego spektrometru absorpcyjnego) przy długości fali 766,5 nm.
 - 19.2.2. Kalibrację oznaczenia przeprowadza się z wykorzystaniem soli metaloorganicznej potasu rozpuszczonej w mieszaninie ksyleny i oleju.
 - 19.2.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników określa norma PN-EN 14109.
- 19.3. Precyzję metody badania sumy zawartości metali grupy I (Na i K) określa załącznik A (normatywny) normy PN-EN 14214.
- 20. Zawartość metali grupy II (Ca+Mg) określa się z wykorzystaniem metody plazmowej spektrometrii emisyjnej.
 - 20.1. Metoda plazmowej spektrometrii emisyjnej polega na tym, że badaną próbkę estrów, po zważeniu i rozcieńczeniu frakcją naftową, wprowadza się do palnika spektrometru emisyjnego z plazmą wzbudzoną indukcyjnie.
 - 20.2. Zawartość pierwiastków: wapnia i magnezu określa się przez porównanie intensywności emisji atomowej wzorca i próbki przy określonych długościach fal odpowiednio: Ca - 393,366 nm i Mg - 279,553 nm.
 - 20.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości pierwiastków: wapnia i magnezu określa norma PN-EN 14538.
- 21. Zawartość fosforu określa się z wykorzystaniem metody plazmowej spektrometrii emisyjnej.
 - 21.1. Metoda plazmowej spektrometrii emisyjnej polega na zważeniu badanej próbki estrów, a następnie jej rozcieńczeniu ksylenem, naftą lub odaromatyzowaną

benzyną ciężką. Roztwory badanych estrów, wzorców i ślepej próby wprowadza się do palnika spektrometru emisyjnego z plazmą sprzężoną indukcyjnie.

21.2. Zawartość fosforu oznacza się przez porównanie intensywności emisji atomowej wzorca i próbki przy długościach fal 213,618 lub 178,287 nm.

21.3. Wykonanie oznaczania, rodzaj aparatury i jej przygotowanie, stosowane odczynniki, sposób obliczenia oraz podawanie wyników, a także precyzję metody badania zawartości fosforu określa norma PN-EN 14107.

SPOSÓB POBIERANIA PRÓBEK BIOKOMPONENTÓW

1. Sposób pobierania próbek ze zbiornika.
 - 1.1. Próbki pobiera się w sposób ręczny, gdy zawartość zbiornika znajduje się w spoczynku.
 - 1.2. Próbki pobiera się przy użyciu przyrządu do pobierania próbek, zanurzając go poniżej lustra paliwa i utrzymując go na odpowiedniej głębokości do momentu jego napełnienia.
 - 1.3. Próbki należy pobierać w kolejności od szczytu do dna zbiornika, aby uniknąć zaburzeń w niższych poziomach paliwa.
 - 1.4. Zasady postępowania, rodzaje przyrządów do pobierania próbek, pobieranie próbek oraz postępowanie z próbkami, określa norma PN-EN ISO 3170.

2. Sposób pobierania próbek z urządzenia służącego do dystrybucji, zwanego dalej „odmierzaczem”.
 - 2.1. Końcówkę przewodu wlewowego odmierzacza należy dokładnie oczyścić przy użyciu czystej, bawełnianej szmatki.
 - 2.2. Końcówkę przewodu wlewowego odmierzacza, a w przypadku pobierania próbek benzyn silnikowych, stosowanych w pojazdach wyposażonych w silniki z zapłonem iskrowym, zwanych dalej „benzynami silnikowymi”, także przystawkę do pobierania próbek, należy przepłukać co najmniej 4 litrami pobieranego paliwa. Paliwo to należy zlewać do przygotowanego pojemnika.
 - 2.2.1. Przystawka do pobierania próbek powinna być:
 - 1) wyposażona w przewód powietrzny, umożliwiający dopływ powietrza do czujnika urządzenia odcinającego dopływ paliwa lub
 - 2) luźno dopasowana, umożliwiając dopływ powietrza do czujnika urządzenia

odcinającego dopływ paliwa, przez szczeliny między końcówką przewodu wlewowego odmierzacza a przystawką do pobierania próbek;

- 3) wykonana z materiału przewodzącego elektryczność i niepowodującego iskrzenia.

2.3. Odpowiednią liczbę pojemników na próbki należy ustawić obok odmierzacza, z którego będą one pobierane.

2.3.1. Pojemniki przeznaczone na próbki powinny:

- 1) być metalowe, wykonane z materiału niezawierającego ołowiu, o pojemności około 5 litrów oraz wyposażone w uszczelki dławikowe lub posiadające połączenia spawane, zdolne do wytrzymania wewnętrznych ciśnień, powstających podczas normalnej ich eksploatacji;
- 2) posiadać zewnętrzne zamocowanie, umożliwiające ich zaplombowanie.

2.3.2. W przypadku pobierania próbek benzyn silnikowych, pojemniki przeznaczone na próbki powinny być schłodzone.

2.3.3. Pojemniki przeznaczone na próbki nie mogą być zabezpieczane przed korozją środkami wytworzonymi na bazie produktu naftowego.

2.4. Przed rozpoczęciem pobierania próbek należy zapisać wskazania licznika paliwa na odmierzaczu.

2.5. W przypadku pobierania próbek benzyn silnikowych, w pojemniku na próbki należy umieścić, w pozycji pionowej, przystawkę do pobierania próbek w taki sposób by sięgała ona dna pojemnika.

2.6. Do pojemnika na próbki, a w przypadku pobierania próbek benzyn silnikowych, do przystawki do pobierania próbek umieszczonej w pojemniku na próbki, należy wprowadzić końcówkę przewodu wlewowego odmierzacza.

2.6.1. Jeżeli stosuje się przystawkę do pobierania próbek wyposażoną w przewód powietrzny, należy upewnić się, że jest on połączony z czujnikiem urządzenia odcinającego dopływ paliwa.

2.7. Należy uruchomić mechanizm pompujący paliwo.

- 2.7.1. Jeżeli stosuje się przystawkę do pobierania próbek luźno dopasowaną, należy zachować takie natężenie przepływu paliwa, aby zapobiec jego rozlewaniu, gdy wystąpi turbulencja w jego przepływie.
- 2.7.2. Jeżeli urządzenie odcinające dopływ paliwa jest wyłączone, należy zwrócić uwagę by nie przepęłnić pojemnika na próbki.
- 2.8. Pojemnik na próbki należy:
- 1) napełnić maksymalnie czterema litrami paliwa, według wskazań licznika na odmierzaczu;
 - 2) po napełnieniu paliwem natychmiast zamknąć, stosując zamknięcie zapewniające niezmiennosc parametrów jakościowych próbki.
- 2.8.1. Zamknięcie pojemnika na próbki składa się z nakrętki z dopasowaną podkładką odporną na działanie pobieranego paliwa. Podkładki te nie mogą być wykonane z korka lub gumy.
- 2.8.2. Szczelność zamkniętego pojemnika na próbki należy sprawdzić odwracając go i trzymając w tej pozycji przez 30 sekund. Jeżeli zaobserwuje się wyciek paliwa należy wymienić zamknięcie pojemnika na nowe i ponownie sprawdzić jego szczelność. W przypadku, gdy wyciek paliwa nie ustaje, należy ponownie pobrać próbkę, używając nowy pojemnik wraz z nowym zamknięciem.

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów, metod badań jakości biokomponentów oraz sposobu pobierania próbek biokomponentów

Projekt rozporządzenia przygotowany został na podstawie delegacji zawartej w art. 23 ust. 6 ustawy z dnia ... o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* i określa wymagania jakościowe, metody badania jakości oraz sposób pobierania próbek biokomponentów: bioetanolu oraz estrów metylowych kwasów tłuszczowych. Regulacje te są w pełni zgodne z normami PN-A-79528 (bioetanol), EN 14214 (estry metylowe kwasów tłuszczowych), EN 14275 (sposób pobierania próbek).

Projekt rozporządzenia poddany zostanie notyfikacji w Komisji Europejskiej, zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2003 r. w *sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 z późn. zm.).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾

z dnia

**w sprawie sposobu oznakowania dystrybutorów używanych na stacjach
paliwowych lub stacjach zakładowych do biopaliw ciekłych**

Na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia ... 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o dystrybutorze - należy przez to rozumieć dystrybutor jednoproduktowy lub część dystrybutora wieloproduktowego używaną do danego biopaliwa ciekłego.

§ 2. 1. Dystrybutor używany na stacji paliwowej lub stacji zakładowej do benzyn silnikowych zawierających powyżej 5,0% objętościowo biokomponentów lub powyżej 15,0% objętościowo eterów, lub oleju napędowego zawierającego powyżej 5,0% objętościowo biokomponentów, oznacza się:

- 1) powszechnie stosowanym symbolem określającym rodzaj paliwa ciekłego stanowiącego składnik biopaliwa ciekłego dozowanego z dystrybutora;
- 2) znakiem identyfikacji wizualnej, umieszczonym w widocznym miejscu na dystrybutorze;
- 3) napisem umieszczonym w widocznym miejscu, oznaczającym procentową objętość biokomponentu zawartego w biopaliwach ciekłych, wyrażoną w procentach.

2. Znakiem identyfikacji wizualnej, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest prostokąt o minimalnej długości boków 50 mm i 120 mm, w którym na niebieskim tle znajduje się symbol BIO w kolorze białym.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej - gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 220, poz. 1888).

§ 3. Dopuszcza się także stosowanie innych, proporcjonalnie większych wymiarów, w zależności od wielkości powierzchni, na której umieszcza się znak, poza minimalnymi wymiarami znaków identyfikacji wizualnej, o których mowa w § 2 pkt 2.

§ 4. 1. Dystrybutor używany na stacji paliwowej lub stacji zakładowej do estru stanowiącego samoistne paliwo, oznacza się umieszczonym w widocznym miejscu na tym dystrybutorze znakiem identyfikacji wizualnej.

2. Znakiem identyfikacji wizualnej, o którym mowa w ust. 1, jest prostokąt o minimalnej długości boków 50 mm i 120 mm, w którym na niebieskim tle znajduje się symbol BIOESTER w kolorze białym.

§ 5. 1. Dystrybutor używany na stacji paliwowej lub stacji zakładowej do biopaliw ciekłych, innych niż te, o których mowa w § 2 ust. 1 oraz § 4 ust. 1, oznacza się umieszczonymi w widocznym miejscu na dystrybutorze:

- 1) znakiem identyfikacji wizualnej;
- 2) nazwą biopaliwa ciekłego.

2. Znakiem identyfikacji wizualnej, o którym mowa w ust. 1, jest prostokąt o minimalnej długości boków 50 mm i 120 mm, w którym na niebieskim tle znajduje się symbol BIO w kolorze białym.

§ 6. Znakiem identyfikacji wizualnej, o którym mowa w § 2-5, oznacza się również pistolet nalewczy stosowany do nalewania biopaliw ciekłych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia w sprawie sposobu oznakowania dystrybutorów używanych na stacjach paliwowych lub stacjach zakładowych do biopaliw ciekłych

Projekt rozporządzenia przygotowany został na podstawie delegacji zawartej w art. 26 ust. 3 ustawy z dnia ... o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* i określa sposób oznakowania dystrybutorów używanych na stacjach paliwowych lub stacjach zakładowych do biopaliw ciekłych.

Projektowane rozporządzenie określa sposób oznakowania dystrybutorów używanych do biopaliw ciekłych, umożliwiając łatwe ich odróżnienie od dystrybutorów używanych do tradycyjnych paliw, jednoznaczną identyfikację poszczególnych gatunków biopaliw oraz zawartości biokomponentów w tych biopaliwach.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI ¹⁾

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego
rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych**

Na podstawie art. 31 ust. 5 ustawy z dnia ... 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, zwanego dalej „raportem”.

§ 2. W odniesieniu do wytwórców, raport zawiera informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

- a) surowców użytych do wytworzenia biokomponentów oraz wytworzonych biokomponentów, ze wskazaniem surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy oraz z produkcji własnej,
- b) biokomponentów wprowadzonych do obrotu ze wskazaniem ich nabywców, w tym sprzedanych producentom biopaliw ciekłych

– przez poszczególnych wytwórców oraz ogółem przez wytwórców;

2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, z wyszczególnieniem:

- a) kosztów zakupu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,
- b) kosztów przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,
- c) kosztów pozostałych,

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej - gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 220, poz. 1888).

- d) dochodów ze sprzedaży produktów ubocznych
- poniesionych przez poszczególnych wytwórców, a także średnich kosztów dla ogółu wytwórców danego biokomponentu.

§ 3. W odniesieniu do producentów, raport zawiera informacje dotyczące:

- 1) ilości i rodzajów:
 - a) wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
 - b) wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,
 - c) wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach,
 - d) biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia ... o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw
 - przez poszczególnych producentów oraz ogółem przez producentów;
- 2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem kosztów:
 - a) zakupu biokomponentów,
 - b) zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
 - c) przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
 - d) pozostałych
 - poniesionych przez poszczególnych producentów, a także średnich kosztów dla ogółu producentów danego paliwa ciekłego i biopaliwa ciekłego;
- 3) ilości i rodzajów biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych importowanych oraz sprowadzonych w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego przez producentów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych

Projekt rozporządzenia przygotowany został na podstawie delegacji zawartej w art. 31 ust. 5 ustawy z dnia ... *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* i określa szczegółowy zakres raportu sporządzanego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Zgodnie z art. 31 ust. 4 ustawy z dnia ... *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie sprawozdań kwartalnych przekazywanych przez wytwórców, producentów i ministra właściwego do spraw finansów publicznych, sporządza zbiorczy raport kwartalny dotyczący rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i przekazuje go ministrom właściwym do spraw finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska, w terminie do 75 dni po zakończeniu kwartału. Na podstawie raportów przekazywanych przez Prezesa URE, minister właściwy do spraw gospodarki sporządza corocznie i przedstawia Radzie Ministrów raport dla Komisji Europejskiej.

Szczegółowy zakres raportu, określony w projektowanym rozporządzeniu, w pełni odzwierciedla zakres szczegółowych informacji przekazywanych kwartalnie Prezesowi URE przez wytwórców, producentów i ministra właściwego do spraw finansów publicznych.